

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φθλ. 614—615
Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 2

Ἔτος ΚΣ'.
Τηλ. 628.280

1 Ἀπριλίου 1971 (Π.Ο.Η.)
Γραφεῖα Κάνιγγος 32—Ἀθήναι Τ. 147

Ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος πλαισιωμένη ὑπὸ Κληρικῶν τῆς κατὰ τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Φύλακες Γρηγορεύετε!

Φύλακες τῆς Ὁρθοδοξίας, Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες, σεῖς ποὺ κατοικεῖτε τὴν ἁγίαν Γῆν τῆς Ἑλλάδος «ἥτις παντοῦ με αἵματα ἐβάβη, ὅπου κοιλάδες καὶ βουνὰ εἶναι τυράννων τάφοι», ἐγέρθητε! ἀναλάβετε τὴν ἀήττητον πανοπλίαν τοῦ Σταυροῦ, καὶ ὅλοι ὁμοῦ, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, νέοι καὶ γέροντες, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ὅλοι ὅσοι θέλομεν νὰ διατηρήσωμεν τὴν Ἀχραντὸν Ὁρθοδοξίαν καὶ τὴν αἰωνίαν Ἑλλάδα μας, ἅς ἀντιπαραταχθῶμεν πρὸς τοὺς ὑπόουλους ἐχθροὺς ἡμῶν, οἱ ὅποιοι προσπαθοῦν νὰ κλέψουν τὸν ἀτίμητον θησαυρὸν τῆς Ὁρθοδοξίας μας, μὲ ὑπουλά συνθήματα.

Εἶναι ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας, ὅτι «ἡ Μία Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ», ἥτις εἶναι ἡ Ὁρθόδοξος τοιαύτη, ὡς διατηρήσασα ἀνόθευτον καὶ ἀπαραχάρακτον τὴν Ἀλήθειαν, ὡς αὕτη ἐδιδάχθη ὑπὸ τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς σωτηρίας ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ὑπὸ τῶν Ἀγίων καὶ θεοκηρύκων Ἀποστόλων, καὶ τῶν μετ' αὐτοὺς Θεοφόρων Πατέρων, ἐβεβαιώθη δὲ δι' ἀπείρων θαυμάτων, διέρχεται νῦν τὴν κρισιμωτέραν φάσιν τῆς ἰδρύσεώς της καμπὴν. Συνώμοσαν κατ' αὐτῆς, φρικτὸν τὸ λεγόμενον, ὠρισμένοι ἐκ τῶν ποιμένων της, λαλοῦντες διεστραμμένα καὶ θλάσφημα ρήματα, ἀντίθετα πρὸς τὴν ὑπὸ τῆς συνεχούς πράξεως τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας κεκυρωμένην Ἀλήθειαν, καὶ συμμαχήσαντες μετὰ τῶν ἀσπόνδων ἐχθρῶν ἡμῶν, τῶν Παπικῶν καὶ τῶν Προτεσταντῶν, διαπραγματεύονται μετ' αὐτῶν τὴν ἀπεμπόλησιν τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων τῆς Ἑλλάδος μας, καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας μας, ἐρήμην τῶν πλείστων Ὁρθοδόξων Ἀρχιερέων, ἐρήμην τοῦ Πρεσβυτερίου, ἐρήμην τοῦ εὐσεβεστάτου καὶ μαρτυρικοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, τοῦ φύλακος τούτου τῆς Ὁρθοδοξίας μας.

Καὶ διὰ νὰ μὴ νομισθῇ ἀπὸ μερικοῦς, ὅτι ὑπερβάλλομεν τὴν πραγματικότητα καταχωρίζομεν ἐνταῦθα ὀλίγους λόγους ἐκ τοῦ πρὸς τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Ἀθηνᾶγοραν ὑπομνήματος τοῦ Πάπα. «Τῷ πιστῷ λαῷ, γράφει, τῷ συγκεντρωθέντι ἐν τῇ Βασιλικῇ (Ναῷ) τοῦ Ἁγίου Πέτρου, ὑπεμνήσαμεν τὴν μεταξὺ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν (τῆς Παπικῆς) καὶ τῶν σε-

βασμίων Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ὑφισταμένην ἤδη σχεδὸν ΠΛΗΡΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ, μ' ὅλον ὅτι μὴ οὐσαν εἰσέτι ταύτην τελείαν. Συγχρόνως τὸ Πνεῦμα ἔθετο ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν ἐν σταθερὸν θέλημα, ὅπως ἐπισπεύσωμεν τὴν ἡμέραν τὴν τόσον ἐπιθυμητήν, καθ' ἣν ἐν τῇ τελειώσει κοινῆς συλλειτουργίας, θὰ ἀξιώθωμεν, ὅπως κοινωνήσωμεν ὁμοῦ τοῦ αὐτοῦ ποτηρίου τοῦ Κυρίου».

Καὶ ὁ μὲν Πάπας ἀκολουθεῖ τὴν συμφέρουσαν εἰς αὐτὸν γραμμὴν, ἐφ' ὅσον διὰ τῆς ἀπὸ πολλοῦ ἐφαρμοζομένης οὐνιτικῆς τακτικῆς, δέχεται πάσης ἀποχρώσεως χριστιανούς, ἐπὶ τῷ ὅρῳ τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ «Πρωτείου» τοῦ. Ἀλλ' ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι; Πότε εἰς τὴν μακράνωνα Ἱστορίαν της ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία ἐδέχθη τὴν μεθ' οἱασδήποτε αἰρετικῆς τοιαύτης Κοινωνίαν; Τότε ἡ ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ «μὴ δότε τὰ ἅγια τοῖς κυσί», εἰς ποίαν περίπτωση ἡ ἐκκλησία ἐφαρμογὴν; Ποῖοι δὲ εἶναι οἱ ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἀποκαλούμενοι κύνες; τὸ ἐξηγεῖ ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν. «Βλέπετε τοὺς κύνας, βλέπετε τοὺς κακοὺς ἐργάτας, βλέπετε τὴν κατατομήν» (Φιλιπ. γ' 2) εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ δημιουργοῦν τὰς αἵρέσεις καὶ τὰ σχίσματα μετὰ τὰς κακοδιδασκαλίας των, τοὺς ὁποίους ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ποὺ εἶναι «στύλος καὶ ἐδραίωμα τῆς ἀληθείας» ἀπὸ τῆς ἰδρύσεώς της» τοὺς ἀποκόπτει ἀπὸ τὸ σῶμά της, ὡς μέλη προσβληθέντα ὑπὸ τῆς γαγγράνης» διὰ νὰ μὴ μεταδοθῇ ἡ νόσος εἰς ὅλον τὸ σῶμα.

Πάντες οἱ ποικιλώνυμοι Προτεστάνται καὶ οἱ Παπικοί, εἶναι ἀποκεκομμένοι ἀπὸ τὸ Ἀχραντὸν Σῶμα τοῦ Κυρίου, τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ.

Μὲ ὅσα διδάσκει καὶ πράττει ἐπομένως ὁ Ἀθηνᾶγορας, θεωρεῖ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν ὡς πεπλανημένην. Ἐκείνους δὲ ποὺ ὑπερεμάχησαν αὐτῆς εἰς τοὺς ἐναντίον τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας ἀγῶνάς των, τὸν Ἱερὸν καὶ Μέγαν Φώτιον, τὸν Μάρκον τὸν Εὐγενικόν, τὸν Ἱερὸν Νικόδημον, τὸν πρὸ πεντήκοντα (50) μόλις ἐτῶν κοιμηθέντα Ἀγίον καὶ θαυματουργὸν Νεκτάριον, καὶ τὸν πρὸ τούτων Μέγαν καὶ οὐρανομύστην Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶν, ὅχι μόνον ὡς μὴ ἁγίους, ἀλλὰ καὶ

ἐγκληματίας (μὴ γένοιτο Κύριε) ὡς γενομένους αἰτίους τῆς ἀποκοπῆς τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας ἀπὸ τῆς ὀρθοτομοῦσης πάντοτε τὸν λόγον τῆς Ἀληθείας Ὁρθόδοξου τοιαύτης.

Ἕλληνες Ὁρθόδοξοι ἀδελφοί καὶ Πατέρες! «τὸ Μυστήριον τῆς ἀνομίας τὸ ἐνεργούμενον ἀπὸ τοὺς Ἀποστολικούς ἐτι χρόνους. (Β΄ Θεσσαλ. β' 7), ἤδη κηρύττεται γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. Οἱ πρόδρομοι τοῦ Ἀντιχρίστου ὁπεθρασύνθησαν. Ἀδίστακτοι πλέον ἐπιχειροῦν νὰ κατεδαφίσουν ὅ,τι αἰῶνες μακροὶ ὠκοδόμησαν. Ἡ καταλυτικὴ τῶν μανία ἐφθασε μέχρι λύσεως. Τὴν αἱματόβρεκτον Ἀμπελον, τὴν ὁποίαν ἐφύτευσεν ἡ Δεξιὰ τοῦ Ὑψίστου νέμονται «μονιοὶ ἀγριοί», τὰς δὲ ρίζας τῶν κλημάτων τῆς ἀνασποῦν οἱ εἰσπηδήσαντες εἰς αὐτὴν ἀγριόχοιροι. Ὁρθόδοξοι ἱεράρχαι τί ἀναμένετε; Οἱ πολυπληθεῖς ἱερεῖς τοῦ Ὑψίστου, ποὺ ἐδώσατε, κρατῶντες τὸ Πανάχραντον Δεσποτικὸν Σῶμα εἰς τὰς παλάμας σας, κατὰ τὴν ὥραν τῆς χειροτονίας σας, τὴν φρικτὴν ὑπόσχεσιν δι: θὰ φυλάξετε τὴν ἱερὰν Παρακαταθήκην τῆς Ὁρθοδοξίας, μέχρι τῆς Δευτέρας ἐλευσεως τοῦ Κυρίου τῶν κυριευόντων καὶ βασιλεύς τῶν βασιλευόντων, διατὶ ἀμφιταλαντεύεσθε; Ὁρθόδοξε Ἑλληνικὴ Λαέ, τί ἀναμένεις; τὴν ὑποδούλωσιν σου εἰς τοὺς Φράγκους; Διότι ἔνωσις μὲ τὴν Παπικὴν Ἐκκλησίαν τοῦτο σημαίνει.

«Τὸ ἐφυσυχάζειν δὲ ἐν τοῖς τοιοῦτοις ἀρνήσεως ἴδιον εἶναι». Ἀλλ' ὅχι, μυριάκις ὅχι. Δέν θὰ ἀρνηθῶμεν τὴν αἰωνόβι-

ον Ἑλληνορθόδοξον Παράδοσιν μας. Θὰ λάβωμεν εἰς τὰς χεῖράς μας τὴν σφενδόνην τοῦ μικροσώμου Δαβὶδ καὶ θὰ ἐκσφενδονίσωμεν τὸν «λίθον» κατὰ τοῦ γίγαντος «Οἰκουμενισμοῦ» καὶ ὁ γίγας θὰ πέσῃ, διότι «μείζων ἐστὶν ὁ ἐν ἡμῖν, ἢ ὁ ἐν αὐτῷ». Δέν εἴμεθα μόνοι εἰς τὸν ἀγῶνα, ἔχομεν «περικείμενον ἡμῖν» πέριξ ἡμῶν τὸ «νέφος» τῶν ἁγίων Μαρτύρων, τὸν χορὸν τῶν Ἀποστόλων, τῶν Θεοφόρων Πατέρων καὶ τὰ τάγματα τῶν Ἀγίων Ἀγγέλων.

Ἡ δύναμις τῶν ἐχθρῶν μας εἶναι φανταστικὴ, εἶναι «σκιάχτρα» κατὰ τὴν κοινὴν ἔκφρασιν, τὰ πρόβατα θὰ νικήσουν τοὺς λύκους ἄλλην μίαν φοράν.

Ἡ Ὁρθοδοξία καὶ ἡ Ἑλλάς πρέπει νὰ ζήσουν καὶ θὰ ΖΗΣΟΥΝ. Διότι εἶναι συμφέρον ὅχι μόνον ἡμῶν τῶν Ὁρθόδοξων, ἀλλὰ καὶ τῶν πεπλανημένων συνανθρώπων μας νὰ διατηρηθῇ ἡ καθαρὰ τῆς Ὁρθοδοξίας ζύμη. Οἱ Προτεστάνται διελύθησαν σχεδόν. Ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία ὑφίσταται κρίσιν ἄνευ προηγουμένου. Τὰ παραμυθένια δόγματά της τοῦ Πρωτείου τοῦ Πάπα, τοῦ ἀλαθήτου, τοῦ καθαρτηρίου πυρός, κ.ἄ, δέν ἀντέχουν εἰς τὴν σημερινὴν ἀτεγκτον Κριτικὴν, καὶ θὰ πέσουν. Μαζὺ δὲ μὲ αὐτὰ καὶ ὁ Πάπας.

Εἶναι λοιπὸν ἀνάγκη νὰ διατηρηθῇ ἀνέπαφος ἡ σωστικὴ τῆς Ὁρθοδοξίας Κιβωτός, διὰ νὰ περισυλλέξῃ τοὺς ναυαγούς.

Ἐμπρός, Ἕλληνες ὀρθόδοξοι. Ἡ νίκη εἶναι ἰδική μας.

Ἡ Κυριαυὴ τῆς Ὁρθοδοξίας

Ζῶμεν εἰς κρισιμωτάτην περίοδον τῆς ἀνθρωπότητος. Αἱ δυνάμεις τοῦ σκότους ἔχουν ἐξαπολύσει τὰς ἰσχυροτέρας καὶ δυναμικωτέρας στρατίας τῶν πρὸς ἐξαφάνισιν τῆς Ὁρθοδοξίας. Πάντες οἱ πιστοὶ ἀνησυχοῦν καὶ ἀγωνιοῦν διὰ τὰ σχεδιαζόμενα καὶ πραττόμενα κατ' Αὐτῆς. Ὁ προκαθήμενος τοῦ Φαναρίου, ὁ Ἱάκωβος Ἀμερικής καὶ πολλοὶ ἄλλοι ἱεράρχαι ἐπείγονται διὰ τὴν ἔνωσιν. Ἀνταλλάσσουν μὲ τοὺς Δυτικοὺς ἐπισκέψεις, ἀδελφικοὺς ἀσπασμούς, εὐχάς, δῶρα. Τὸ δὲ πλέον ἀξιό-

μεμπτον συμπορεύονται παρὰ τοὺς Ἱ. καὶ νόνας καὶ συλλειτουργοῦν μετ' αὐτῶν. Σπεύδουν διὰ τὴν ἔνωσιν, ἐνῶ ὁ Πάπας, κατ' οὐδένα λόγον δέχεται νὰ μεταβάλῃ τὰς πεποιθήσεις του ἐπὶ τοῦ «Ἀλαθήτου» τοῦ «Πρωτείου» καὶ πολλῶν ἄλλων κακοδοξίων καὶ πλανῶν.

Τὶ δὲ νὰ εἴπωμεν περὶ τοῦ ὀλεθρίου, καταχθονίου καὶ ὅλως σατανικοῦ ἔργου τῶν Οὐνιτῶν, οἵτινες προσπαθοῦν νὰ ἐπιφέρουν διάθρωσιν καὶ ἀμβλυνσιν εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν Ὁρθόδοξων ὑποτασσόμε-

νοι εἰς τὸν Πάπαν καὶ λαμβάνοντες κατευθύνσεις καὶ ἐντολὰς ἀπὸ Αὐτόν, τὸν προβατόσχημον λύκον καὶ τὴν τελείαν προσωποῖσιν τῆς ὑποκρισίας;

Πῶς λοιπὸν θὰ πραγματοποιηθῇ ἡ Ἐνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν; εἶναι ποτὲ δυνατόν ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι νὰ θελήσωμεν νὰ φιλήσωμεν τὴν ἐμβάδα τοῦ Πάπα; συμβιβάζεται πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἡ ὑποδούλωσις τῆς Μιᾶς Ἀγίας, Καθολικῆς, Ἀποστολικῆς, Ὁρθοδόξου, Ἀνατολικῆς καὶ ἀκαινοτομήτου Ἐκκλησίας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν αἰρετικῶν, τῶν πεπλανημένων, τῶν καινοτόμων, τῶν ἐχθρῶν τῆς ὁρθῆς πίστεως;

Θέλει ὁ Χριστὸς, Ὅστις εἶπεν: «ἐγὼ εἰμὶ ἡ Ὁδὸς, ἡ Ἀλήθεια καὶ ἡ Ζωή» νὰ ὑποταχθῇ ἡ Ἐκκλησία Του εἰς τὴν πλάνην, τὸ ψεῦδος, τὴν κακοδοξίαν; Εἶναι σύμφωνος πρὸς τὸ πνεῦμα τῶν σήμερον ἐορταζομένων προμάχων καὶ ἀμυντόρων τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως ἡ καταπάτησις τῶν θείων Δογμάτων, τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων;

Οἱ ἥρωες καὶ ἀγωνισταὶ τῆς Ὁρθοδοξίας, τοὺς ὁποίους σήμερον λαμπρῶς τιμῶμεν, ἠγωνίσθησαν μέχρις αἵματος διὰ τὴν παράδοσιν τῶν Ἀγίων καὶ σεπτῶν Εἰκόνων καὶ ἡμεῖς εἶναι πρέπον καὶ θεάρεστον, ὃ μὴ γένοιτο! νὰ ἐνωθῶμεν μὲ τὸν ψευδοχριστὸν Πάπαν;

Οἱ Ἅγιοι καὶ Πνευματέμφοροι Πατέρες ἐν τῇ Ζ'. Οἰκουμενικῇ Συνόδῳ ἀπεφθέγγαντο ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ: «Ἄπαντα τὰ παρὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν παράδοσιν καὶ διδασκαλίαν καὶ ὑποτύπωσιν τῶν Ἀγίων καὶ αἰδιμένων Πατέρων καινοτομηθέντα καὶ πραχθέντα ἢ μετὰ τοῦτο πραχθησόμενα ἀνάθεμα καὶ ἡμεῖς νὰ δεχθῶμεν νὰ ἐνωθῶμεν μὲ τοὺς ἑτεροδόξους ἢ μᾶλλον κακοδόξους καὶ πολεμίους τῆς ἀληθείας;

Ἄς ἴδωμεν τί ἐπὶ τοῦ ἐπιμάχου καὶ σοβαρωτάτου τούτου θέματος λέγουν ἄγιοι καὶ θεόσοφοι Πατέρες καὶ Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας.

«Πᾶς ὁ λέγων παρὰ τὰ διατεταγμένα κἄν νηστεύῃ, κἄν παρθενεύῃ, κἄν προφυτεύῃ κἄν σημεῖα ποιῇ, λύκος σοὶ φαινέσθω ἐν προβάτου Ἱδοῦ φθορὰν προβάτων κατεργαζόμενος». (Ἀγ. Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος).

«Ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ κτήματος τοῦ πατρικοῦ θησαυροῦ τῆς ὑγιαίνουσας Πίστεως ἐστήκαμεν ἀγωνιζόμενοι». (Μ. Βασίλειος.).

«Καθάπερ ἐν τοῖς βασιλικοῖς νομίσμα-

σιν ὁ μικρὸν τοῦ χαρακτηῖρος περικόψας ὅλον τὸ νόμισμα κίβδηλον εἰργάσατο οὕτω καὶ ὁ τῆς ὑγιоῦς πίστεως καὶ τὸ θραχύτατον ἀνατρέψας τῷ παντὶ λυμαίνεται, ἐπὶ τὰ χείρονα προϊόν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς... καὶ ὅτι τὸ Εὐαγγέλιον ἀνέτρεψαν οἱ καὶ μικρὸν τι καινοτομοῦντες». (Ἱ. Χρυσόστομος).

«Οἶδε δὲ καὶ ἡ μικρὰ τῶν παραδοθέντων ἀθέτησις καὶ πρὸς ὅλην τοῦ δόγματος ἐπιτρέψαι καταφρόνησιν»! (Μ. Φώτιος.).

«Τὸ γὰρ ἐπὶ δόγμασιν, εἴτε μικροῖς εἴτε θεγάλοις, ἀμαρτάνειν, ταῦτόν ἐστίν ἐξ ἀμφοτέρων γὰρ ὁ νόμος τοῦ Θεοῦ ἀθετεῖται» (Ἀγ. Τάρασιος Κων) πόλεως.).

«Ἄπας ὁ τῶν ἁγίων ἔπαινος καὶ μακαρισμὸς διὰ τῶν δύο τούτων συνίσταται διὰ τε τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ τοῦ ἑπαινετοῦ θείου, καὶ διὰ τῆς δωρεᾶς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ τῶν χαρισμάτων αὐτοῦ». (Συμεὼν ὁ Νέος Θεολόγος) «Εἴ τις τῶν δοκούντων τοῖς Θεοφόροις Πατράσι σαλεύῃ τι, τοῦτο οὐκέτι οἰκονομίαν κλητέον, ἀλλὰ προδοσίαν πίστεως καὶ περὶ τὸ θεῖον ὁσέβεια».

(Ἱ. Βρυέννιος.).

Ἡ Ὁρθοδοξία σήμερον κυκλοῦται πανταχόθεν καὶ κινδυνεύει τὸν ἔσχατον τῶν κινδύνων. Ὁ Παπισμὸς προπάντων ἀποβλέπει εἰς τὴν ἀπορρόφησιν τῆς καὶ ἀγωνίζεται μὲ δόλια, ὑπουλα καὶ πολλὰ πλᾶ ἄλλα μέσα πρὸς ἐξαφάνισιν τῆς Ὁρθοδοξίας ἢ μᾶλλον ὑποδούλωσιν Τῆς.

Οἱ μὴ πιστεύοντες εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ μὴ βιοῦντες καὶ ἀναπνέοντες ἐντὸς τῆς ζωογόνου ἀτμοσφαίρας τῆς ἀδιαφοροῦν διὰ τὰ ὅσα κατ' αὐτῆς τεκταίνονται. Δέν συμβαίνει ὅμως τὸ ἴδιον μὲ τοὺς Γνησίους Ὁρθοδόξους χριστιανούς καὶ πάντας τοὺς ὁρθοτομοῦντας τὸν λόγον τῆς ἀληθείας. Ἡμεῖς εἴμεθα ἔτοιμοι ἀνὰ πᾶσαν στιγμήν νὰ θυσιασθῶμεν χάριν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ νὰ προστεθῶμεν εἰς τὴν χορείαν ὅλων ἐκείνων τῶν ἄλλων Ὁμολογητῶν καὶ Ἠρώων, οἵτινες κατὰ καιροὺς ἀπὸ τῆς ἐμφάνισεως τοῦ χριστιανισμοῦ ἕως σήμερον ἔμειναν πιστοὶ εἰς τὴν ἀλήθειαν ἕως θανάτου καὶ μέχρις ἐκχύσεως τοῦ Τιμίου Ὑποκόσμου.

Καὶ δὲν εἶναι ὀλίγοι οἱ ἀγωνισταί, οἱ ἥρωες καὶ μάρτυρες τῆς Πίστεως, οὓς ἐπαξίως τιμῶμεν σήμερον, τὴν Κυριακὴν τῆς Ὁρθοδοξίας, καθ' ἣν παραδίδομεν εἰς τὸ «ἀνάθεμα» τοὺς αἰρετικούς καὶ δεινοὺς πολεμίους τῆς ἀληθείας, οἱ ὅποιοι πολυ-

τρόπως ἐπολέμησαν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἠγωνίσθησαν νὰ τὴν ἀφανίσουν ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς.

Ἄς ἀγρυπνῶμεν προσευχόμενοι. «Οἱ καιροὶ οὐ μενετοί». Ὅσοι πιστοὶ «στῶμεν καλῶς». Οἱ σημερινοὶ ἐχθροὶ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας θάλλουν κατ' αὐτῆς ἐμφανῶς καὶ ἀφανῶς καὶ ἰδίως ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς ἀγάπης καὶ ἐνότητος μὲ σκοπὸν ἀπώτερον τὴν ὑποταγὴν τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὸν Ψευδόχριστον Πάπαν. Ἄς μὴ παρασυρῶμεθα ἀπὸ τὰς φιλενωτικὰς τάσεις καὶ τὰ κηρύγματα τῆς ἀγάπης ὅλων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ὡς Παπόδουλοι καὶ ἐρωτροποῦντες πρὸς τὴν Δύσιν δὲν γνωρίζουν καλῶς τί πιστεύουν καὶ ἐπιδιώκουν τὴν ἔνωση μετὰ τῶν αἰρετικῶν καὶ πεπλανημένων. Ἄς ἔχωμεν πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν τοὺς ἡρώικους ἀγῶνας, τὴν αὐταπάρνησιν τὰς θυσίας, καὶ τὴν μέχρι θανάτου ἐμμονὴν εἰς τὴν πατροπαράδοτον πίστιν ὅλων τῶν Ὁμολογητῶν καὶ Πατέρων τῶν

παρελθόντων αἰώνων, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀθανάτους καὶ περιφήμους λόγους τοῦ Ἱεροῦ Χρυσοστόμου, τοὺς τόσον ἐνθαρρυντικοὺς καὶ ἐλπιδοφόρους ὑπὲρ τῆς τελικῆς νίκης τῆς πολλαχῶς δοκιμαζομένης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. «Οὐδὲν Ἐκκλησίας δυνατώτερον, ἄνθρωπε.. Ἄνθρωπον ἔαν πολεμῇς, ἢ ἐνίκησας ἢ ἐνίκηθης. Ἐκκλησίαν δὲ ἔαν πολεμῇς, νικῆσαί σε ἀμήχανον. Ὁ Θεὸς γάρ ἐστιν ὁ πάντων ἰσχυρότερος. Ὁ Θεὸς ἐπῆξε, τίς ἐπιχειρεῖ σαλεύειν; Οὐκ οἶσθα αὐτὴν τὴν δύναμιν; Ἐπιβλέπει ἐπὶ τὴν γῆν καὶ ποιεῖ αὐτὴν τρέμειν. Κελεύει καὶ τὰ σαλευόμενα ἐδράζεται. Πολλῶ μᾶλλον τὴν Ἐκκλησίαν στήσαι δύναται. Ἡ Ἐκκλησία οὐρανοῦ ἰσχυροτέρα. Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι. Ποῖοι λόγοι; Σὺ εἰ Πέτρος καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν καὶ πύλαι Ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς».

Ἀπὸ τὴν τελετὴν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν αἴθουσαν
«Ἁγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν» Ἀθηνῶν.

Ὁ ἐφετεινὸς μεγαλειώδης ἐορτασμός τῆς Κυριαῖς τῆς Ὁρθοδοξίας

Ἀναβαπτισμός εἰς τὰ νάματα τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ μετανοίας, ἀναγέννησις πνευματική, ἀνασυγκόττησις τῶν πνευματικῶν δυνάμεων, ἀπαρχὴ μιᾶς νέας ζωῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, μήνυμα καὶ ἐγερτήριο παιδὶν διὰ μιάν ἐντονωτέραν ἱεραποστολικήν δραστηριότητα ὑπῆρξεν ἡ ἐφετεινὴ Τελετὴ τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἐάν ἡ κάθε ψυχὴ δὲν κατηξίωσε τὰς στιγμὰς αὐτὰς, τὰς τόσο ἱεράς καὶ ἀνεπαναλήπτους, ὁμολογουμένως δὲν πρέπει νὰ ζῇ ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ καὶ νὰ ἀποθνήσκῃ χάριν αὐτῆς!

Ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἐορτὴ μεγάλη. Εἶναι ἡ ἐορτὴ τοῦ Θεοῦ, ἡ ἐορτὴ τῆς Ἁγίας Τριάδος. Διότι, τι ἄλλο σημαίνει Ὁρθοδοξία εἰ μὴ τὴν ὁρθὴν δόξαν ἥτις δοξασίαν περὶ Θεοῦ, οἱ θρίαμβοι τῆς Ὁρθοδοξίας εἶ-

ναι καὶ θρίαμβοι τοῦ Θεοῦ. Αἱ νίκαι τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι καὶ νίκαι τοῦ Θεοῦ. Ἐάν τις πιστὸς δὲν συνεκλονίσθη ψυχικῶς καὶ δὲν ἡσθάνθη τεκτονικὸν σεισμόν ἐν ἑαυτῷ κατὰ τὴν ἐπίσημον καὶ ὄντως λαμπρὰν Τελετὴν τῆς Κυριακῆς τῆς Ὁρθοδοξίας, τοῦτο πρέπει νὰ τὸν ἐμβάλῃ εἰς ἀνησυχίαν καὶ νὰ τὸν διεγείρῃ εἰς μείζονα ἀγάπην καὶ προσήλωσιν πρὸς ἐκείνην, ἀνευ τῆς ὁποίας σωτηρία δὲν ὑπάρχει οὔτε πραγματικὴ πνευματικὴ ζωὴ καὶ ἀγιότης.

Ἡ Τελετὴ ἔλαβεν χώραν εἰς τὴν φιλόξενον αἰθουσαν τοῦ Συλλόγου τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν (ὁδὸς Μεγάνδρου 4) καὶ ἤρχισε περὶ τὰς 3½ μ.μ. Κατόπιν προσευχῆς ὁ Μακαριώτατος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ. Αὔξεντιος ἐξεφώνησε κατάλληλον λόγον, ὁ ὁποῖος ἔχει οὕτω:

Λόγος τοῦ Μακαριωτάτου

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Σήμερον, κατὰ τὴν κλητὴν ταύτην καὶ ἀγίαν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐορτάζομεν τὴν νίκην τῆς Ὁρθόδοξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας κατὰ πασῶν τῶν αἰρέσεων, συνήγαγεν ἡμᾶς ἐνταῦθα ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, διὰ νὰ δοξάσωμεν τὸν ἐν Τριάδι ἕνα Θεὸν ἡμῶν, τὸν ἀποκαλύψαντα εἰς ἡμᾶς τὰς ἀληθείας τῆς Ὁρθόδοξου ἡμῶν Πίστεως, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς ἐκλεκτοὺς Του δούλους, τὰ ὄργανα τῆς Χάριτός του, τὰ ὁποῖα συνήργησαν πρὸς τὴν εὐδοκίαν του, μέχρι αἰῶνος πρὸς τὴν πλάνην ἀνταγωνιζόμενα.

Εἶναι ἐπιβεβλημένη ἡ ἀναφορὰ τῆς Εὐχαριστίας ἡμῶν πρὸς τὸν Πανάγαθον Θεόν, ὅτι Αὐτὸς ἐστὶ, κατὰ Παῦλον, ὁ ἐνεργῶν ἐν ἡμῖν καὶ τὸ θέλει καὶ τὸ ἐνεργεῖν ὑπὲρ τῆς εὐδοκίας «(Φιλίπ. Β' 13)». Ἀλλ' εἶναι ἐπίσης σύμφωνον πρὸς τὴν δεδηλωμένην εὐδοκίαν Του καὶ τὸ δοξάζειν τοὺς Ἁγίους Αὐτοῦ, τοὺς ὁποῖους Αὐτὸς πρῶτος ἐθαυμάτωσε.

Ἡ τιμὴ ἄλλωστε τῶν ἁγίων, ὡς εἰκόνων Θεοῦ, ἐπὶ τὸ πρωτότυπον διαβαίνει, κατὰ τὸν Οὐρανοφάντορα Βασιλεῖον. Εἶναι συμφέρουσα εἰς ἡμᾶς ἡ ἀνάμνησις τῶν Ἁγίων, καὶ ἡ ἐπίκλησις τῆς βοηθείας αὐτῶν, διότι ζῶντες εἰς τὸν αἰῶνα, περιπολοῦν εἰς τὴν γῆν πρὸς δόξασιν τῶν ἀγωνιζομένων ἀδελφῶν των. «Ἡ γὰρ

τῶν Ἁγίων χάρις οὐ διακόπτεται θανάτῳ, οὐκ ἀμβλύνεται τελευτῇ, οὐ διαλύεται εἰς τὴν γῆν» λέγει ὁ Χριστὸς τὴν γλώτταν Ἰωάννης (52ος Τόμος Migne σελὶς 806).

Ταῦτα συνιστῶν καὶ ὁ πρῶτος μετὰ τὸν Θεόν, Πατὴρ καὶ Διδάσκαλος ἡμῶν ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ὅστις διὰ τοῦ Εὐαγγελίου ἡμᾶς ἐγέννησε, γράφει πρὸς τοὺς πιστοὺς ἔλων τῶν αἰώνων: «Μνημονεύετε τῶν ἡγουμένων ὑμῶν, οἵτινες ἐλάλησαν ὑμῖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ὧν ἀναθεωροῦντες τὴν ἔκθεσιν τῆς ἀνατροφῆς, μιμήσθε τὴν πίστιν» (Ἑβρ. ιγ' 7) Νὰ ἐνθυμῆσθε, λέγει, τὸ ἅγιον παράδειγμα τῶν πνευματικῶν σας ἡγουμένων, οἱ ὁποῖοι σὰς ἐδίδαξαν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, τὸν ὁποῖον νὰ ἀναλογίζεσθε καὶ νὰ μελετᾶτε τὸ θεάρεστον τέλος τοῦ βίου καὶ τῆς ἐν γένει συμπεριφορᾶς καὶ νὰ μιμῆσθε τὴν πίστιν των.

Εἶναι ἀνάγκη ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν νὰ ἐνηχοῦν εἰς τὰ ὦτα μας τὰ ζῶντα καὶ ἐναργεῖ ταῦτα λόγια τοῦ Οὐρανοδόκμου, πρὸ παντὸς δὲ κατὰ τὴν σημερινὴν ἐποχὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν κύκλῳ μὲν οἱ ἀσεβεῖς καὶ δυσσεβεῖς περιπατοῦσι, τὰ δὲ ἔλκοντα πρὸς μίμησιν παρδείγματα εἶναι ἐλάχιστα.

Πρὸ δὲ πάντων μνημονεύομεν τὸν ἐν μέσῳ ἡμῶν εὐρισκόμενον νῦν, κατὰ τὴν ἀφενδῇ Αὐτοῦ ἐπαγγελίαν, ὅπου γὰρ εἰσὶ δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν

ὄνομα, ἐκεῖ εἰμί ἐν μέσῳ αὐτῶν» (Ματθ. ΙΗ' 20) τὸν Ἀρχηγὸν καὶ αὐτουργὸν τῆς σωτηρίας ἡμῶν, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Εἶναι ἀνάγκη νὰ γνωρίζωμεν, κατὰ τὸ ἀνθρωπίνως δυνατόν, τὸν Σωτῆρα ἡμῶν καὶ Αὐτρωτὴν Ἰησοῦν, διότι ἐκ τῆς γνώσεως ταύτης καὶ τῆς πρὸς αὐτὸν Ὁρθοδόξου πίστεως, ἐξαρτάται πρωτίστως ἡ σωτηρία ἡμῶν. «Αὕτη δὲ ἐστὶ ἡ αἰώνιος ζωὴ, ἵνα γινώσκωσί σε τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεόν, καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν», εἶπεν ὁ Κύριος (Ἰωάν. ΙΖ' 3). Ἐπὶ τοῦ θεμελίου καὶ ἀκρογωνιαίου δὲ τούτου Λίθου, ὁ ὁποῖος ἀπεκόπη ἀπὸ τὸ Ὄρος, ἀπὸ τὴν Ἀσιπάρθεον Κόρην, τὴν Παναγίαν, ἀνευ χειρὸς ἀνθρώπου, χωρὶς παρέμβασιν ἀνδρός, ὠκοδομήθη ἡ Ἐκκλησία τοῦ ζῶντος Θεοῦ. Αὐτὸς εἶναι ὁ ὑπὸ πάντων ἀναμενόμενος Αὐτρωτής. Αὐτὸν οἱ προφῆται προσεκήρυξαν, Αὐτοῦ τὴν θείαν ἐν τῇ Σπηλαίῳ Γέννησιν ὁ φανερὸς ἀστήρ εἰς τοὺς Μάγους ἐμήνυσεν, οἵτινες μετὰ τῶν Ποιμένων προσεκύνησαν, Αὐτὸν οἱ Ἀγγελοὶ ἐδοξολόγησαν, Αὐτὸν ἐν τῇ Ἰορδάνῃ βαπτιζόμενον ἄνωθεν ὁ Πατὴρ ἐμαρτύρησεν ὡς Υἱὸν Του ἀγαπητὸν ἐν τῇ ὁποίῳ ἠδδόκησε, καὶ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα κατέβη ἐπ' Αὐτόν. Καὶ οὕτως ἀπεκαλύφθησαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὰ δύο θεμελιωδέστερα δόγματα τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Αἱ τρεῖς ὑποστάσεις τοῦ ἐνὸς Θεοῦ ἡμῶν, τῆς Ἀγίας Τριάδος, καὶ αἱ δύο φύσεις τοῦ βαπτιζομένου Σωτήρος Ἰησοῦ, ἡ Θεία καὶ ἡ ἀνθρωπίνη.

Αὐτὸς ἐν τέλει μετὰ ἀπὸ τὸν Εὐαγγελισμόν του πρὸς τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ἀπειρα θαύματα, τὰ ὁποῖα ἐνήργησεν, ἀποδεικτικὰ τῆς θείας του Μεγαλωσύνης, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἦχθη, προσηλώθη εἰς τὴν Σταυρὸν ἐν μέσῳ δύο ληστῶν, ὡς κακούργος λογισθεὶς, ἔβη καὶ ἐξέπνευσε, τῆς Ἀγράντου Αὐτοῦ Ψυχῆς εἰς τὸν Ἄδην κατελθούσης, τὸν ὁποῖον καὶ ἐλαφραγωγῆσεν, ἄρπάσας ἐξ αὐτοῦ τὰς ψυχὰς πάντων τῶν κοιμημένων Δικαίων, καὶ τῶν πιστευσάντων εἰς τὸ πρὸς αὐτοὺς ἐν τῇ Ἄδῃ κήρυγμά του, κατὰ τὸν Ἀπόστολον Πέτρον (Α' Πέτρ. γ' 19) τὸ ἐν τῇ τάφῳ κατεθέν καὶ ὑπὸ στρατιωτῶν φυλασσόμενον Πανάγκρυν ὃν Σῶμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, μὴ ὑποστάν διαφθοράν, κατὰ τὴν πολύκροτον προφητείαν τοῦ Προφητάνακτος, ἀνέστησε διὰ τῆς ἐν Αὐτῇ Θείας Δυνάμεως ὁ Αὐτρωτής, πατήσας διὰ τοῦ θανάτου Του τὸν θάνατον καὶ τοὺς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶντας χαρισάμενος.

Ἀφοῦ δὲ διὰ πολλῶν ἀποδείξεων ἐβεβαίωσεν εἰς τοὺς Μαθητάς του τὴν ἐκ νεκρῶν Του Ἀνάστασιν, ἔδωκεν εἰς αὐτοὺς τὴν χάριν καὶ ἐξουσίαν του ὡς διαδόχους Του μετὰ τοὺς πρὸς αὐτοὺς λόγους του:

«Καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατὴρ ἀγῶν πέμπω ὑμᾶς... λάβετε πνεῦμα ἅγιον· ἂν τινὼν κρατῆτε κεκράτηνται».

Καταστήσας δὲ αὐτοὺς, τοὺς Ἀποστόλους του, Θεοὺς κατὰ χάριν, διότι μόνον ὁ Θεὸς δύναται νὰ συγχωρῇ ἁμαρτίαν, καὶ συνεχιστὰς τοῦ ἐπὶ τῆς γῆς σωτηρίου ἔργου Του εἶπε. «Πορευθέντες μαθητευσατέ πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος». (Ματθ. ΚΗ'

19), «ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς σωθήσεται, ὁ δὲ ἀπιστήσας κατακριθήσεται» (Μαρκ. ΙΣΤ' 16). Ἀφοῦ δὲ ἐπανελάβε τὴν πρὸς αὐτοὺς ὑπόσχεσίν του, ὅτι μετὰ τὴν ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν κάθοδον τοῦ Ἁγίου Πνεύματος θὰ λάβουν τὴν ἐξ Ὑψους Δύναμιν, ἀνελήφθη ἐνώπιον αὐτῶν εἰς τὸν Οὐρανόν, καὶ ἐκάθησεν ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς ὡς Θεάνθρωπος.

Κατὰ τὴν ἡμέραν δὲ τῆς Ἀγίας Πεντηκοστῆς, «βαπτισθέντες ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ» οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι ἡλλοιώθησαν καὶ μετεμορφώθησαν, ἐγιναν ἄλλοι ἐξ ἄλλων, ὡς ἀποδεικνύει ἡ μετὰ ταῦτα παγκόσμιος δράσις των.

Δὲν σὰς κατεπόνησα ἀσκόπως με τὰνωτέρω, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά. Διότι προσεπάθησα νὰ ἀποδείξω δι' αὐτῶν ποῖος εἶναι ὁ θεμελιὸς λίθος τῆς Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου αὕτη εἶναι ὠκοδομημένη.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς «καίται εἰς πτόσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῇ Ἰσραὴλ καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον» ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του ἔτι, καὶ θὰ εἶναι μέχρι τῆς συντελείας τῶν αἰώνων, κατὰ τὴν προφητείαν τοῦ Θεοδόχου Συμεῶν (Λουκᾶ Β' 34). Πέριξ αὐτοῦ συγῆφθησαν καὶ θὰ συνάπτονται πάντοτε μάχαι κρατεραὶ μεταξύ τῶν ὁμολογούντων αὐτὸν ὡς Θεόν καὶ τῶν ἀρνητῶν, μεταξύ τῶν Ὁρθοδόξων καὶ τῶν παραχαρακτῶν τῆς Ἀληθείας, τῶν αἰρετικῶν.

Ἡ ἱστορία μαρτυρεῖ τρανῶς τὸ ἀσφαλὲς τοῦ προφητικοῦ λόγου τοῦ Συμεῶνος. Ἄμα τῇ γεννήσει του Αὐτρωτοῦ οἱ ποιμένες καὶ οἱ Μάγοι τὸν προσκυνοῦν ὡς Θεόν. Ὁ Ἠρώδης ταραττεται καὶ φονεῖ τὰ ἄθωα νήπια. Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες τὸν ὁμολογοῦν ὡς Θεόν καὶ οἱ τύραννοι τοὺς ὑποβάλλουν εἰς φρικτὰ μαρτύρια, καὶ πικροὺς θανάτους. Οἱ ὁμολογηταὶ υπεραμύνονται τῶν Ὁρθοδόξων δογμάτων καὶ οἱ Αἰρετικοὶ μεταχειρίζονται τὴν συκοφαντίαν ὡς ὄπλον, καὶ τὴν ὠμὴν βίαν πρὸς ἐξουδετέρωσίν των. Χαρακτηριστικὰ τῶν μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἡ ἀγιότης τοῦ βίου, ἡ πραότης, ἡ ταπεινότης, ἡ ὑπομονή, ἡ πρὸς πάντας, ἐχθροὺς τε καὶ φίλους ἀγάπη, ἀντιθέτως δὲ τῶν ἀπίστων καὶ αἰρετικῶν ἡ φαιδρότης ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἡ ἀπανθρωπία, ἡ συκοφαντία καὶ ἡ βία. Ἀλλὰ τὸ φῶς πάντοτε νικά τὸ σκότος.

Οἱ 12 ἄσπλοι Ἀπόστολοι, ἀποσταλέντες ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ ἀπείρων λύκων, ὄχι μόνον ἐξουδετέρωσαν ἀρκετοὺς ἐξ αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ πολλῶν μετέβαλλον τὴν ιδιότητα ἀπὸ λύκων εἰς ἀρνία ἄκακα καὶ τοὺς ἀνέδειξαν θεολόγους καὶ μάρτυρας. Οἱ Ἅγιοι Μάρτυρες ἔβαινον χαίροντες εἰς τὰ μαρτύρια καὶ τὸν θάνατον, δέκα τρία ἑκατομμύρια Ἁγίων Μαρτύρων ἐπορφύρωσαν τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν μετὰ τὰ ἅγια αἱματὰ των, δείξαντες οὕτω τὴν πρὸς τὸν Αὐτρωτὴν καὶ Κύριον Ἰησοῦν ὑπερτάτην ἀγάπην των.

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος παλαίει μονώτατος πρὸς παυσχύρους Αὐτοκράτορας καὶ ἀδιστάκτους Αἰρεσιάρχας καθ' ὅλον τὸν βίον του, μάχεται κρατερῶς πρὸς πάντας, διαλύει ὡς ἱστὸν ἀράχνης τὰς σοφιστίας τῶν κακοδόξων, καθαιρεῖται ἀπὸ αὐτοὺς, ἐξορίζεται, κρύ-

πτεται εἰς τὰς ἐρήμους καὶ ἐν τέλει θριαμβεῖται. Δικαίως ὅθεν ἀποκαλεῖται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν «Στύλος τῆς Ὁρθοδοξίας», καὶ ἀνεγνωρίσθη ὑπ' αὐτῆς «Μέγας» καὶ Πατὴρ τῶν μετὰ ταῦτα Πατέρων.

Μνημονεύομεν ἐπὶ τῇ Παγκοσμίῳ τῆς Ὁρθοδοξίας ἑορτῇ, τῶν μετ' αὐτὸν ἡγουμένων ἡμῶν, ἀναθεωροῦμεν τὴν ἐκβασιν τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἀναστροφῆς καὶ μιμούμεθα τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, τοῦ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου, τῶν τριῶν τούτων Φωστήρων τῆς τρισηλίου Θεότητος, τοῦ Θείου Κυρίλλου, τοῦ ὑπερμάχου τῆς Θεότητος, τοῦ Θεοφάνους ἐπισκόπου Μαξίμου, καὶ τῆς χορείας τῶν Θεοφόρων Πατέρων, τῶν παγχρόστιων στομάτων τοῦ Λόγου, τῶν πολυφώτων ἀστέρων τοῦ νοητοῦ στερεώματος, τῶν συγκροτησάντων τὰς θείας καὶ ἱερὰς Οἰκουμενικάς τε καὶ τοπικάς Συνόδους, εἰς τὰς ὁποίας, «ὄλην συγκροτήσαντες τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιστήμην, τῷ Θεῷ Πνεύματι συνδιασκεψάμενοι καὶ θυμὸν κινήσαντες τὸν δικαιοτάτον, τοὺς βαρεῖς ἤλασαν καὶ λοιμώδεις λύκους τῇ σφενδόνῃ τῇ τοῦ Πνεύματος, ἐσφενδονήσαντες τοῦ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος. Τῷ βραχὺ ῥήματι καὶ πολλῇ συνέσει θεοπνεύστως ἀπεφθέγγαντο, ὡς Χριστοκήρυκες, εὐαγγελικῶν δογμάτων πιστάμενοι καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων, ἄνωθεν λαβόντες τὴν τούτων ἀποκάλυψιν σαφῶς» καὶ οὕτω «τὸ μυστήριον τῆς Ὁρθοδόξου θεολογίας τρανῶς παρέδειξαν τῇ Ἐκκλησίᾳ».

Μνημονεύομεν μὲ ἰδιαίτεραν ἔμφασιν τοὺς καὶ τῶν εἰκονομάχων ἀγωνισθέντας θεοφόρους Πατέρας καὶ πιστοὺς, διότι ἡ ὑπόθεσις τῶν ἀγώνων τῶν ἡτο ὁμοίᾳ σχεδὸν πρὸς τὴν ἰδικὴν μας, τῶν ἀγωνιζομένων ὑπὲρ τοῦ διὰ τῆς συνεχοῦς πράξεως τῆς Ἐκκλησίας κυρωθέντος Πατρίου ἑορτολογίου. Ἠγωνίσθησαν διὰ μίαν ἀγραφον παράδοσιν, ὑφισταμένην ὅμως ἐν χρήσει ἀπὸ τῆς συστάσεως ἔτι τῆς Ἐκκλησίας. Ἐδιώκοντο καὶ ἀπεκαλύοντο εἰδωλολάτραι, θεωρούμενοι ἀπὸ τοὺς δῆθεν προσευτικὸς ἀγράμματοι καὶ φανατικοί. Ἡ κατάργησις τῆς προσκυνήσεως τῶν ἁγίων εἰκόνων ἦτο προπομπὴ διὰ μίαν γενικὴν ἀνατροπὴν τῶν πάντων ἐν τῇ Ὁρθόδοξῃ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίᾳ, ὅπως ἀπεδείχθη τοῦτο τρανῶς εἰς τὴν συγκροτηθεῖσαν ἐν Κωνσταντινουπόλει ὑπὸ τοῦ Κων)νου τοῦ Κοπρωνύμου δῆθεν οἰκουμενικὴν Σύνοδον ἐκ 339 Εἰκονομάχων Ἐπισκόπων, ἡ ὁποία τὰ πάντα ἀνέτρεψε καὶ διὰ τοῦτο ἀναφέρεται εἰς τὴν Ἱστορίαν ὡς ληστρική. Τὰ ἴδια ἀκριβῶς στοιχεῖα ἔχει καὶ ἡ ἰδική μας περίπτωσις.

Δὲν ἀγωνιζόμεθα ἐπομένως, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, διὰ τὰς 13 ἡμέρας τοῦ ἡμερολογίου μόνον, ἀλλὰ δι' αὐτὴν ταύτην τὴν ὑπόστασιν τῆς αἵματοδρέκται Ὁρθοδόξου τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας. Αἱ διαθέσεις τῶν καινοτόμων ἐφάνησαν εἰς τὸ ἐν Κων)πόλει συγκροτηθεὶν δῆθεν Πανορθόδοξον Συνέδριον κατὰ τὸ 1923. Ἄν δὲν ἐξεδηλοῦτο τότε ἡ σθεναρὰ ἀντίδρασις τῶν χλευαστικῶς ἀποκαλουμένων Παλαισημερολογιτῶν, ἡ Ἑλληνικὴ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία θὰ ἦτο ἀγνώριστος καὶ θὰ ἐδημιουργεῖτο ἀφευκτικὸς σχίσμα μετὰ αὐτῆς καὶ τῶν ἄλλων ὁμοδόξων Ἐκκλησιῶν, τῶν διατηρουσῶν

τὸ Πατριον ἑορτολόγιον, διότι μὲ τὴν ἐφαρμογὴν καὶ τῶν ἄλλων καινοτομιῶν, τὸ μετὰ αὐτῶν χάσμα θὰ καθίστατο ἀγεφύρωτον.

Κατὰ ταῦτα ὁ ἱερὸς ἡμῶν ἀγὼν ἔχει σωτηρίους ἐπιπτώσεις ἐφ' ὅλης τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ εἶναι ἀνεκτίμητος ἡ πρὸς αὐτὴν προσφορά αὐτοῦ καὶ ἡ τότε καὶ ἡ ἐνεστώσα. Διότι ἡ παρουσία μας εἰς τὸν ἱερὸν χώρον τῆς Ἑλληνικῆς ἁγίας Γῆς, ἀποτρέπει τὴν Κρατούσαν Ἐκκλησίαν, ἀπὸ ἄλλας κατωλισθήσεις, ὡς φοβούμενην τὴν διαρροὴν τῶν πιστῶν τῆς πρὸς τὴν ἰδικὴν μας κίνησιν. Καὶ ἐπειδὴ ἡ Ὁρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ἀναγνωρίζεται ὡς ἡ πλέον συγκεκροτημένη, τὸ παράδειγμα τῆς ἐπιδρα καὶ ἐφ' ὅλων τῶν ἄλλων Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά. Διὰ τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου καὶ διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καταστάθμεν «Συμπολίται τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ». Ἀς κρατήσωμεν τὴν Ὁρθόδοξον Ὁμολογίαν. Ὁ Θεὸς καὶ ἄνωθεν ἐμαρτύρησε τὴν ὁρθὴν πορείαν ἡμῶν διὰ τῆς γνωστῆς ἐμφανίσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ ἐν τῷ Οὐρανῷ, κατὰ τὴν νύκτα τῆς 13ης πρὸς τὴν 14ην Σ) ἑρίου, ἑορτὴν τῆς Ὑψώσεως τοῦ Τιμίου Σταυροῦ τοῦ 1925. Ἡ ἐπὶ τῆς Μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας φρικτὴ ἐπιστάσις τοῦ Κυρίου τῶν Δυνάμεων ἐπεδείχθη πολλάκις. Δὲν εἴμεθα μόνον εἰς τὴν ἀνίσον αὐτὴν κατὰ τῶν ἀντιφρονούντων πάλιν. Ἐχομεν περίεξ ἡμῶν κείμενον τὸ νέφος τῶν Ἁγίων Μαρτύρων, τῶν Θεοφόρων Πατέρων καὶ τῶν ὁσίων τῶν χορὸν, τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν προφητῶν, καὶ τὰς ἀπείρους μυριάδας τῶν Ἀγγέλων.

Δὲν εἶναι αὐθαίρετος ἡ γνώμη αὕτη. Διότι ἐὰν «χαρὰ γίνεται ἐν τῷ Οὐρανῷ ἐπὶ ἐκαστῇ ἀμαρτωλῷ μετανοοῦντι» κατὰ τὴν διαθεθεῖσιν τοῦ Κυρίου, τί ἄρα γὰρ γίνεται ὅταν ὁλόκληρος ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία κινδυνεύῃ; Εἶναι νόημα τοῦ ἱεροῦ Λύγουστίνου. «Μὴ φοβοῦ ὅθεν τὸ Μικρὸν Ποίμνιον». Ἴσως γὰρ ἀντιμετωπίσωμεν περισσότερα δεινὰ εἰς τὸ μέλλον. Ἀλλ' ἐν ταύτῃ περιπτώσει θὰ αὐξηθῇ καὶ ἡ πρὸς ἡμᾶς χάρις τοῦ Θεοῦ, διὰ τὰ ἀντιμετωπίσωμεν νικηφόρως. Μόνον ἀξίως τῆς κλήσεως ἡς ἐκλήθημεν ἄς περιπατήσωμεν. Αἰωνία ἡ μνήμη πάντων τῶν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγωνισθέντων πάλαι τε καὶ νῦν... Πρὸς τοὺς ὁποίους τὴν κοινωνίαν τῆς πίστεως ἡμῶν ὁμολογοῦντες, ἀνεφωνοῦμεν τὰ τῶν Θεοφόρων Πατέρων τῆς Ζ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἐν κατακλείδι.

Οἱ Προφῆται ὡς εἶδον, οἱ Ἀπόστολοι ὡς ἐδίδασκαν. Ἡ Ἐκκλησία ὡς παρέλαβεν, οἱ Διδάσκαλοι ὡς ἐδογματίσαν, ἡ Οἰκουμένη ὡς συμπεφρόνηκεν, ἡ χάρις ὡς ἔλαμψεν, ἡ ἀλήθεια ὡς ἀποδέδειχται, τὸ φεῶς ὡς ἀπελήλαται, ἡ σοφία ὡς ἐπαρρησιάσατο, ὁ Χριστὸς ὡς ἐδράβευσεν. Οὕτω φρονούμεν, οὕτω λαλοῦμεν, οὕτω κηρύσσομεν Χριστὸν τὸν ἀληθινὸν Θεὸν ἡμῶν καὶ τοὺς αὐτοῦ Ἁγίους ἐν λόγοις τιμῶμεν ἐν καίσις ἐν εἰκονίσμασι... Αὕτη ἡ πίστις τῶν Ἀποστόλων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Πατέρων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Ὁρθόδοξων, αὕτη ἡ πίστις τὴν Οἰκουμένην ἐστήριξεν».

Δόξα και τιμή και εἰρήνη πᾶσι τοῖς ἐργαζομένοις τὰ ἀγαθὰ.

Μετά τὸν Μακαριώτατον ὠμίλησεν ὁ Ὁσιολογιώτατος Μοναχὸς Πατὴρ Μάρκος Χανιώτης, τὸ σέμνωμα και καύχημα τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Οὗτος ἀνεφέρθη κατ' ἀρχὰς εἰς τὸ μέγεθος τοῦ μυστηρίου τῆς εὐσεβείας και ἐτόνισεν, ὅτι ἡ ἐορτὴ τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι ἐορτὴ τῆς Ἁγίας Τριάδος. Ἐν συνεχείᾳ δὲ ἐκαυτηρίασε τὰς καινοτομίας τῆς Ἱεραρχίας τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας και εἶπεν, ὅτι ὅσοι ἐκ τῶν Μητροπολιτῶν ἔχουν φόβον Θεοῦ πρέπει νὰ διαμαρτυρηθοῦν διὰ ταῦτα. Ὑπερετόνισε τὸ κύρος και τὴν ἀξίαν τῶν Δογμάτων διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ χριστιανοῦ και τὴν ἀνάγκην τοῦ συνδυασμοῦ Ὁρθοδοξίας και Ὁρθοπραξίας. Κατεφέρθη ἐπίσης κατὰ τοῦ αἰρετικοῦ Ἀθηναγόρου και ἐκάκισε τὴν κατάργησιν τοῦ τέμπλου και τὴν ἀφαίρεσιν τῶν Ἁγίων Εἰκόνων ἀπὸ τοὺς ναοὺς.

Ἐν τέλει τοῦ λόγου του στραφεὶς πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἐζήτησε ἀπὸ Αὐτὴν τὴν ἐπαναφορὰν τοῦ Πατρὸς Ἐορτολογίου ἐν τῇ Ὁρθόδοξῳ λατρείᾳ. Ἡ ὁμιλία του ἐμπνευσμένη, θεολογική και ἐνθουσιώδης συνεκίνησε τὰ μέγιστα τοὺς πιστοὺς, οἱ ὅποιοι ἔδωσαν τὸ παρόν εἰς τὴν ἀλησμόνητον ταύτην τελετὴν.

Μετά τὸν π. Μάρκον τὸν λόγον ἔλαβε ὁ ἱατρός κ. Ἀπόστολος Συρακόπουλος, ἱεροκήρυξ τῆς ἡμετέρας Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, ἀνὴρ πλήρης πίστεως, δυνάμειος και ζήλου ἡφαιστειώδους ὑπὲρ τῆς ἁγίας Ὁρθοδοξίας. Ὁ ἐξαίρετος και μαχητικὸς ὁμιλητὴς ἐν ἀρχῇ ἀνεφέρθη εἰς τὸ ἱστορικὸν τῆς ἡμέρας ἡτοὶ τὸ γεγονός τῆς ἀναστηλώσεως τῶν Ἁγίων Εἰκόνων ὑπὸ τῆς εὐσεβοῦς βασιλείας Θεοδώρου και τοῦ Πατριάρχου Μεθοδίου. Εἶτα ἔκαμε λόγον περὶ τοῦ μαρτυρικοῦ θανάτου τῶν ὑπὸ τῶν Λατινοφρόνων σφαγιασθέντων ἐπὶ Πατριάρχου Βέγκου και καταφανὸς συγκεκινημένος και κλαίων ἐπήγεσε τὴν γενναίαν και ἡρωϊκὴν στάσιν τῶν Ἀγιορειτῶν Πατέρων, οἵτινες ἐπροτίμησαν τὸν θάνατον ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας ἀπὸ τὸ νὰ συμπτροσευχηθοῦν και συλλειτουργήσουν μετὰ τῶν αἰρετικῶν, ἐνῶ μὲ ὁριμότητα κατεφέρθη κατὰ τῶν γεωτερισμῶν τῶν συγχρόνων φιλενωτικῶν ἐξάρας τὴν ἰσχὺν τῶν Ἱερῶν Κανόνων τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων και τῶν ἐπὶ μέρους Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐν κατακλείδι τοῦ λόγου του παρεκάλεσε τὸν Ἐξοχώτατον Πρωτοπυργὸν νὰ ἐπιληφθῇ τοῦ ἐπιμάχου θέματος τοῦ Πατρὸς Ἐορτολογίου και νὰ τὸ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Λατρείαν τογίσας τὸ ὑπέροχον, ἀναμορφωτικόν, ἀναγεννητικὸν και ἐθνοσωτήριον ἔργον τῆς Κυβερνήσεως, εἰς ἔλους τοὺς τομεῖς τῆς ἀνθρωπίνης δραστηριότητος.

Κατὰ κοινὴν ὁμολογίαν ὁ λόγιος και θεολογὸν ἱατρός κ. Συρακόπουλος κατασυνεκίνησε τὰ πλήθη, τὰ ὅποια κατέκλυσαν ἀσφυκτικῶς τὴν Αἴθουσαν και ἔδω-

σε διὰ τοῦ θεοφωτιστοῦ λόγου του ἐν λαμπρὸν δεῖγμα τῆς ὑπερτάτης ἀγάπης τῶν ὁπαδῶν τοῦ Πατρὸς Ἐορτολογίου πρὸς τὴν «φίλην Ὁρθοδοξίαν».

Ὅσα ὑπ' αὐτοῦ ἐλέχθησαν ἀποτελοῦν πεποιθήσεις, διώματα, ψυχικὸν κόσμον ὄλων ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἐμμένουν ἕως θανάτου σταθεροὶ και ἀκλόνητοι εἰς τὰ Δόγματα, τοὺς Κανόνας και τὰς σεπτὰς Παραδόσεις. Ἡ παρουσία πολλῶν δεκάδων Κληρικῶν, σθεναρῶν ἀγωνιστῶν τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀπετέλεσε και αὕτη μίαν ἀπὸ τῶν ἀποδείξεων τῆς ἀκαταγωνίστου δυνάμειος τοῦ μικροῦ ποιμνίου ἐν τῇ ὁποίῳ εὐδοκεῖ ὁ Θεὸς οὕτως ὥστε «ἐν μέσῳ γενεᾶς σκολιᾶς και διεστραμμένης» κατὰ Παῦλον νὰ προσπαθῇ νὰ καταξιοῖ τὰ δύο μεγάλα ἰδεώδη, αὐτὰ καλοῦνται Ὁρθοδοξία — Ὁρθοπραξία.

Ἡ μεγαλωσύνη στὰ ἔθνη δὲν μετριέται μὲ τὸ στρέμμα, μὲ τῆς καρδίας τὸ πύρωμα μετριέται και μὲ τὸ αἷμα», λέγει ὁ Κωστής Παλαμάς.

Και οἱ Παλαισημερολογίται εἶναι ὀλίγοι, ἀλλ' ἐκλεκτοί. Εἶναι «ὁ περιούσιος λαὸς τοῦ Κυρίου», τὸ «βασιλεῖον ἱεράτευμα», τὸ τάγμα τοῦ θανάτου, τὸ ὅποιον εἶναι ἀποφασισμένον και τὴν ζωὴν του νὰ θυσιάσῃ, ἐὰν τὸ καλέσῃ ἡ ἀνάγκη.

ὦ! φίλη Ὁρθοδοξία! μόνον διὰ Σὲ ἀξίζει νὰ ζῇ κανεὶς, ἀλλὰ πολὺ περισσότερο νὰ ἀποθνήσκῃ!

Ἀπαγορεύει ἡ Ἱ Σύνοδος ἐκδρομὰς εἰς κέντρα Παλαιοσημερολογιτῶν

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ἀπαγορεύει εἰς τοὺς ἱερεῖς νὰ δι-οργανώσουν προσκυνηματικὰς ἐκδρομὰς εἰς τὰ διάφορα παλαιοσημερολογιτικὰ κέντρα και συνιστᾷ εἰς τοὺς πιστοὺς νὰ μὴ συμμετέχουν εἰς «ὀργανωμένας ἐπιτηδεῖας τοιαύτας προσκυνηματικὰς ἐκδρομὰς». Τὰ ἐκτεθέντα διαλαμβάνονται εἰς τὴν ὑπ' ἀριθ. 1796) 1971 ἐγκύκλιον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου πρὸς τοὺς Ἱεράρχας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀξ ἀφορμῆς, ὡς γράφει, τῶν ἐσχάτως διοργανουμένων προσκυνηματικῶν ἐκδρομῶν εἰς παρανόμως και ἀντικανονικῶς λειτουργοῦντα ἡσυχαστήρια, μονὰς και προσκυνηματα τῆς παρασυναγωγῆς τῶν πολαιοσημερολογιτῶν. «Ἀποτέλεσμα τῆς τοιαύτης ἐκδρομικῆς προσκυνηματικῆς κινήσεως, γράφει ἡ συνοδικὴ ἐγκύκλιος, εἶναι πρῶτον μὲν ὁ σκανδαλισμὸς τῶν πιστῶν, διότι ἐκ τῆς ἐπισκέψεως εἰς τὰ τοιαῦτα «μοναστικά» δῆθεν κέντρα, ἐνθα κατ' ἐπίφασιν καλλι-εργεῖται ἡ εὐσέβεια, κυρίως δὲ ἀσκεῖται ἐμπορία και πλουτισμὸς, οὐδὲν τὸ εἰς οἰκοδομὴν δύναται ν' ἀντλήσῃ ὁ πιστός, δεῦτερον δέ, ἡ πτώσις τοῦ γοήτρου τῆς Ἐκκλησίας και τοῦ ἱεροῦ θεσμοῦ τοῦ Μοναχισμοῦ διότι εἰς τὰ ὅμοια τῶν πιστῶν, ἀγνοούντων ἐν πολλοῖς, ὅτι τὰ τοιαῦτα «Μοναστικά» κέντρα ἀνήκουσιν εἰς τὴν παρασυναγωγὴν τῶν Παλαιοσημερολογιτῶν, ἐμφανίζε-ται ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία ὡς ἀπανθρώπως ἐκμεταλ-λευομένη τὴν εὐσέβειαν και ἀφοσίωσιν τῶν ἀνθρώπων».

Ἑγκαίνια Αἰδούσης

Μετά πάσης ἐπισημότητος καὶ ἐκκλησιαστικῆς μεγαλοπρεπείας ἐτελέσθησαν ἐν Θεσσαλονίκῃ τὰ ἐγκαίνια τῆς αἰθούσης διαλέξεων καὶ ὁρησκευτικῶν ἐμιλιῶν τὴν Κυριακὴν 1) 13—3, ἐ.ἔ., ἡμέραν καθ' ἣν καὶ ὁ ἕτερος τῶν πολιούχων τῆς πόλεως, Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ἐορτάζεται.

Ὡς γνωστὸν, δωρεῖται τοῦ οἰκοπέδου καὶ κατὰ μέγα μέρος συμβοητοὶ τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ ἀρκετῶν διαστάσεων κτιρίου ὑπῆρξε τὸ ζεῦγος Φώτιος καὶ Κυριακούλα Πολυγενίδου. Περὶ τὴν 3ην μ.μ., ἄφθονος κοσμοσυρροή κατέκλυσε ἀσφυκτικῶς τὴν αἴθουσαν καὶ τὸν εὐρύχωρον αὐλόγυρον αὐτῆς. Προθύμως ἔδωσαν τὸ παρὸν τὰ προέστεια τῆς πόλεως ὡς καὶ τὰ πλησιόχωρα μέρη ἐπίσης ἡ Δράμα καὶ αἱ Σέρραι.

Τὴν τελετὴν τῶν ἐγκαινίων ἐτίμησεν ἡ Ἱερὰ

Σύνοδος, πλαισιουμένη ὑπὸ πλειάδος Ἀρχιμανδριτῶν καὶ Ἱερέων ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ἐντοπίων, ὡς ἐπίσης ὁ στρατιωτικὸς Διοικητὴς Χαλκιδικῆς κ. Γεράσιμος Χοιδᾶς, ὁ Συνταγματάρχης κ. Μενέλαος Δούκας καὶ ἄλλοι. Οὕτω ἡ αἴθουσα προσέλαβεν ἐορταστικὴν ὄψιν.

Ἡ ἀτμόσφαιρα καθίσταται λίαν συγκινητικὴ. Δάκρυα χαρᾶς καὶ ἐνθουσιασμοῦ παρατηροῦνται εἰς τὸ πλῆθος γενικῶς καὶ ἰδίᾳ πολυαριθμῶν εὐσεβῶν νέων, τὸ πλεῖστον ἐπιστημόνων. Πράγμα, ποῦ προσδίδει ἰδιάζουσαν ὄψιν καὶ σημεῖον παρήγορον εἰς τὰς ἡμέρας μας τῆς ὁρησκευτικῆς ἀδιαφορίας καὶ ἡθικῆς ἐκπτώσεως.

Ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος περιστοιχόμενος ὑπὸ τῶν λοιπῶν μελῶν τῆς Ἱ. Συνόδου Σεβασμιωτάτων κ.κ. Ἀκακίου καὶ Γεροντίου, ἐπιτελεῖ τὸν ἁγιασμόν. Καλλίφωνοι Ἱεροφάται μετὰ τῶν κληρι-

Ἡ Ἱερὰ ἡμῶν Σύνοδος μετὰ Κληρικῶν τῆς ἐγκαινιάζει τὴν αἴθουσαν Διαλέξεων καὶ Κηρυγμάτων εἰς τὴν Θεσσαλονίκην.

κῶν μας ἔφαλλον μελλωδικῶς ποικίλα τροπάρια σχε-
τικὰ μὲ τὸ θέμα τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τῆς ἐθνικῆς μας
παλιγγενεσίας ἐπὶ τῇ 150ετηρίδι ἐπετείῳ. Ἐν συνε-
χείᾳ ὁ Ἅγιος Πρόεδρος ἀπὸ τοῦ θήματος προλογί-
ζει ὡς ἑξῆς.

Τέκνα ἐν Κυρίῳ Ἀγαπητά,

Διακατέχομαι ὑπὸ συναισθημάτων πνευματικῆς χα-
ρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως, εὐρισκόμενος ἐν τῷ μέσῳ ὁμῶν
κατὰ τὴν ἁγίαν ταύτην ἡμέραν. Ἡ συμπρωτεύουσα
τιμᾷ σήμερον τὴν μνήμην τοῦ πολιούχου αὐτῆς Ἀγί-
ου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, ἐνὸς τῶν γιγάντων τῆς
Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ ἡσυχαστικοῦ Μοναχισμοῦ. Ἐπ'
εὐκαιρίᾳ τῆς λαμπρᾶς ταύτης ἑορτῆς ἐγκαινιάζομεν
καὶ ἡμεῖς τὴν ἑναρξιν τῶν κηρυγμάτων καὶ ὁμιλιῶν
καὶ τῆς ἐν γένει χριστιανικῆς δραστηριότητος, ἥτις
θα διενεργῇται εἰς τὴν πνευματικὴν ταύτην ἐστίαν.
Ἐν πρώτοις, καθηκόντως ἀπευθύνω τὰς θερμότητας
εὐχαριστίας μου πρὸς τοὺς δωρητὰς τοῦ οἴκοπέδου κ.
Φώτιον καὶ Κυριακὴν Πολυγενίδου, οἱ ὅποιοι μᾶς ἔ-

δωσαν τὴν δυνατότητα νὰ δημιουργήσωμεν ἐν ὀρμητή-
ριον Ὁρθόδοξου ἱεραποστολικῆς δράσεως καὶ προβο-
λῆς τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος εἰς «τοὺς ἐγγυὲς καὶ τοὺς
μακράν».

Θερμὰ συγχαρητήρια ἀνήκουν εἰς αὐτούς, διότι
τὸ ἀξιομίμητον παράδειγμα τούτων θὰ ἀκολουθήσουν
ὅπωςδὴποτε πολλοί, οἵτινες παρακινεῖνται περισσότε-
ρον, ἔταν βλέπουν τοὺς ζηλωτὰς τῶν καλῶν ἔργων νὰ
προπορεύωνται καὶ νὰ πρωτοστατοῦν εἰς ἔργα φιλαλ-
ληλίας καὶ ἀγάπης. Ἡ πρωτοβουλία τῶν εὐλαβεστά-
των δωρητῶν θὰ γίνῃ ἀφορμὴ, ὥστε πολλὰι ψυχὰι νὰ
προσφέρουν διὰ τὸ ὑψηλὸν τοῦτο ἔργον ὅ,τι δύναται
ἀκόμη καὶ ἐκ τοῦ ὑστερήματός των.

Ἡ ἀκτινοβολία τούτου, πιστεύω ἀκραδάντως, ὅτι
θὰ ἐκπέμπεται πρὸς ὅλας τὰς κατευθύνσεις καὶ θὰ
καταυγάζῃ πολλὰς ψυχὰς διψῶσας τὴν ἀλήθειαν. Καὶ
τὴν ἀλήθειαν ταύτην μόνον ἡ ἡμετέρα Ὁρθόδοξος
Ἐκκλησία ἡ ἐμμένουσα στερεῶς εἰς τὰ πατροπαράδο-
α ἤθη διδάσκει καὶ κηρύττει.

Αἱ Ὁρθόδοξοι χριστιανικαὶ διαλέξεις, αἱ ὅποιοι
θὰ γίνωνται ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ σκοπὸν θὰ ἔχουν νὰ

Τμήμα πιστῶν εἰς τὴν νεόδμητον αἴθουσαν Διαλέξεων τῆς Θεσσαλονίκης
κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν ἐγκαινίων αὐτῆς.

μετοχετεύσουν εἰς τὰς καρδίας τὰ νάματα τῆς ὀρθῆς πίστεως, τῆς πίστεως, ἣν περελάδομεν ἀπὸ «τοὺς αὐτόπτας τοῦ Λόγου καὶ ὑπηρέτας», τοὺς Ἁγίους Ἀποστόλους καὶ τοὺς Θεοφόρους Πατέρας τῶν 7 Οἰκουμένων Συνόδων.

Ἡ Ὁρθοδοξία κατὰ τὰς χαλεπὰς ἡμέρας ταύτας κινδυνεύει καὶ βάλλεται πανταχόθεν.

Καθῆκον λοιπόν, ἐπιτακτικὸν πάντων ἡμῶν, Ποιμένων καὶ ποιμαινομένων, εἶναι νὰ ἀγωνισθῶμεν δι' αὐτὴν μέχρις ἐκχύσεως καὶ αὐτοῦ τοῦ αἵματος ἡμῶν. Ὀφείλομεν, νὰ λέγω, ὀφείλομεν καὶ τοῦτο θὰ μᾶς ζητήσῃ ὁ Θεὸς κατὰ τὴν φρικτὴν ἐκείνην ὥραν τῆς Κρίσεως, ὀφείλομεν εἰς τὸν σημερινὸν παραπαίοντα καὶ κλυδωνιζόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων τῆς ἀθεΐας, αἰρέσεως καὶ ἠθικῆς καταπτώσεως κόσμον νὰ προβάλλωμεν τὴν ἁγίαν Ὁρθοδοξίαν, νὰ τὴν ὁμολογήσωμεν, νὰ τὴν μεταλαμπαδεύσωμεν, νὰ τὴν καταστήσωμεν φίλην εἰς πάντα, ὅσοι δὲν τὴν γνωρίζουν. Μόνον ἡ Ὁρθοδοξία δύναται νὰ σώσῃ τὸν δυστυχῆ ἄνθρωπον τῆς σήμερον.

Τὸν ἀποκαλῶ δυστυχῆ, διότι ἡ πλειονότης τῶν ἀνθρώπων εὐρίσκεται εἰς τὸ σκότος τῆς ἀπιστίας τοῦ ὀλισμοῦ, τῆς πλάνης, τῆς κακοδοξίας, τῆς πάσης φύσεως ἁμαρτίας.

Τὰ προαναφερθέντα μᾶς δίνουν τὸ μέτρον τῶν ἀνεκτιμήτων ὑπηρεσιῶν, αἵτινες θὰ προσφερθῶσι ὑπὸ τοῦ εὐαγοῦς τούτου ἰδρύματος εἰς τὴν κοινωνίαν. Ὁ ἱερὸς ἡμῶν ἀγὼν εἰς τοῦτο ἄλλως τε ἀποβλέπει, σὺν τοῖς ἄλλοις, δηλοῦντι εἰς τὴν δημιουργίαν πνευματικῶν κέντρων καὶ ἐστιῶν εἰς πολλὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος, ὅπου θὰ συντελῇται μία προβολὴ τῆς ἁγίας Ὁρθοδοξίας καὶ ὁμολογία τῆς ἀκραιφνοῦς πίστεως τῶν Πατέρων ἡμῶν. Ἐπικαλοῦμαι τὰς πρεσβείας τοῦ σήμερον ἑορταζομένου λαμπροῦ φωστήρος τῆς Ἐκκλησίας, Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ, ἵνα ἐπιδαφιλῆσῃ ὁ Θεὸς δι' Αὐτοῦ πλουσίαν τὴν χάριν τοῦ εἰς ὅλους ἐκείνους τοὺς ἐργάτας τοῦ ἀμπελώνος Του, οἱ ὅποιοι διὰ τῶν κηρυκτικῶν ὁμιλιῶν των θὰ θελήσουν νὰ ὠφελήσουν «τὸν περισσῶσαν τοῦ Κυρίου λαόν», τὸ ἐκλεκτὸν ποίμνιον ἡμῶν τὸ μετὰ προθυμίας πάντοτε σπεῦδον, ὅπου ὁ Θεὸς λόγος κηρύττεται.

Εἴη ἡ χάρις καὶ ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ μετὰ πάντων ὑμῶν, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, καὶ μετὰ τῶν οἰκογενειῶν ὑμῶν πρὸς ὁλοκλήρωσιν τοῦ ἱεροῦ ἔργου, ὅπερ ἀνελάβετε καὶ ὅπερ θὰ λαμπρύνῃ ἡμέραν τινὰ τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα.

Τὸ ἐφεξῆς δέ, δίδει τὸν λόγον εἰς τὸν Θεολόγον κ. Σταύρον Καραμήτσον, ὅστις μὲ ἐπισκεφαλίδα «Ἑλλάς καὶ Ὁρθοδοξία» ἀναλύει κατ' ἀρχὴν τὴν οὐρανόθεν ἀποκαλυφθεῖσαν ἀλήθειαν, τὴν μίαν καὶ μόνην, ἣτις λέγεται Ὁ ρ θ ο δ ο ξ ί α...

Ἀναφερόμενος δὲ εἰς τὸ θέμα περὶ Ἐκκλησίας, λέγει: ὅτι πολλὰ τοιαῦτα δὲν ὑπάρχουν, ὥς ὁ ἐπάρατος Οἰκουμενισμὸς παραδέχεται. Ὁ ὅποιος, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο εἰ μὴ συνσύλλεμμα αἰρέσεων καὶ

ψευδοθηρησκειῶν κατ' ἐπέκτασιν τοῦ συγκριτισμοῦ, ἀλλὰ ΜΙΑ καὶ ΜΟΝΗ εἶναι ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ἡ κατὰ ἀνατολὰς Ὁρθόδοξος, ὥς ἐθεμελιώθη ὑπὸ τοῦ Δομήτορος Αὐτῆς καὶ διαμένει ἕσται Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία,

Παρακατιῶν λέγει ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι μόνον ὕγιης πίστις καὶ ἔχει ἔρευνα τοῦ ὀρθοῦ λόγου· εὐρισκόμεθα δὲ εἰς παραμονὰς καὶ νέας δοκιμασίας αὐτῆς ἐξ ἧς καὶ νέσι ἡρώες θ' ἀναδειχθοῦν εἰς τὸ Πάνθεον τῶν Μαρτύρων· τελικῶς ὅμως διὰ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ θὰ κατισχύσῃ αὕτη.

Ἀναμνησκαται τῶν Ἡρώων τῆς φυλῆς μας τοῦ 1821 ἐπὶ τῇ 10ετηρίδι τῆς ἀπελευθερώσεώς μας καὶ προσθέτει ὅτι αὕτη ὀφείλεται ἐξ ὁλοκλήρου εἰς τὴν ὀγίαν πίστιν τῶν ἐνδόξων προγόνων μας, οἱ ὅποιοι ὅμως, ἐθρήνησαν μίαν ἄλλην ὑποδοῦλωσιν τῶν μεταγενεστέρων εἰς τοὺς Φράγκους· τὴν θρησκευτικὴν!!

Ἀνεφέρθη εἰς τὸν ἄρρηκτον δεσμόν Ἑλληνισμοῦ καὶ Ὁρθοδοξίας ὥς ἐπίσης καὶ περὶ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ διὰ τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου, ὅτε τὸ πρῶτον Ἑλλήνες ἐξήτησαν ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν κατὰ τὴν ἑορτὴν εἰς Ἱερουσόλυμα καὶ ἤκουσαν τὸ «ἐλήλυθεν ἡ ὥρα ἵνα δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου» (Ἰωάν. κ. 12. π. 23).

Ἐν συνεχείᾳ ὁμιλήσῃ περὶ τῆς ὑψίστης ἀξίας τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος εἰς τὴν παρούσαν περίοδον τοῦ χρόνου, καθ' ἣν ἡ πίστις ἡμῶν βάλλεται πανταχόθεν καὶ ὑπονομεύεται τὸ κύρος τῆς ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ Οἰκουμένου καὶ Θρόνου· ἐκάλεσε δὲ πάντα τὰ ὑγιᾶ στοιχεῖα τὰ πονοῦντα τὴν Ὁρθοδοξίαν, ὅπως εὐθυγραμμίσουν τὰς ἐνεργείας των πρὸς τὴν αὐτὴν κατεύθυνσιν συντασσόμενοι μεθ' ἡμῶν, ἵνα ἀπὸ κοινοῦ ἀντιμετωπίσωμεν τὸν κοινὸν ἐχθρὸν τῆς πίστεως.

Εὐχόμενος εἴτα κατίσχυσιν τῶν ἀρχῶν τῆς πίστεώς μας ἐπεράτωσε διὰ μικροῦ ἐπιλόγου. Μετὰ τὸ πέραν τῆς ὁμιλίας, ἡ τελετὴ κλείει μὲ κατανυκτικούς καὶ πάλιν ὕμνους· τὸ δὲ πλῆθος ἐνθουσιῶν ἐκσπᾷ εἰς ζητωκραυγὰς ὑπὲρ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος καὶ τῆς Ἐθνοσωτηρίου Κυβερνήσεως.

Ἀρχ.μ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΚΙΟΥΣΗΣ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὅποιον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

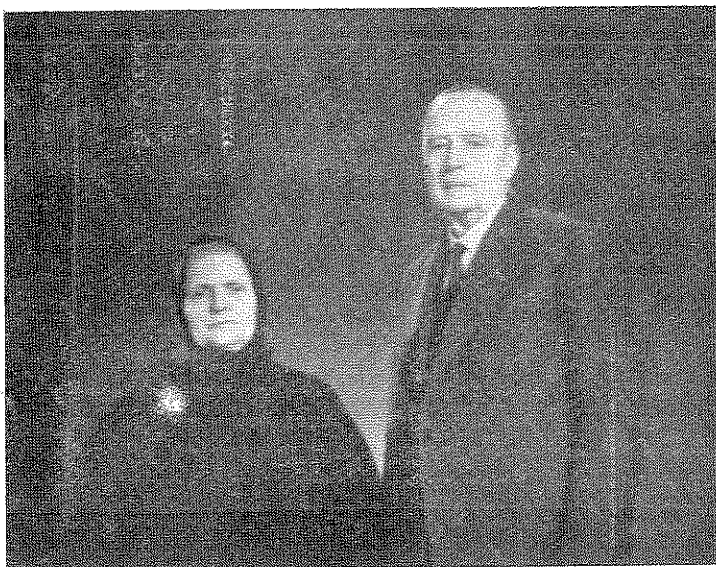
Ὁ Τίμιος Σταυρός ἐπὶ τοῦ μοντιῦ τῶν Σημαιοῦν

Κύρια Διευθυντά.

Ἀπὸ τῆς 30 Ἰαν. μέχρι τῆς 1ης Φεβρ. ἐ.ε. καὶ εἰς τὴν Ἀκριτικὴν μαρτυρικὴν πόλιν μας ἐφωτάσθη ἡ 150ετηρίς τοῦ 1821 καὶ ἐκυμάτισαν αἱ Ἑλληνικαὶ Σημαῖαι. Εἰς τὴν ὁλὴν αὐτὴν τριήμερον Ἑλληνορθόδοξον ἑορτὴν ὑπῆρξε καὶ ἓν μελανὸν σημεῖον διὰ τὸ ὅποιον ἄλλως κατέχει πάντα γνήσιον Ἑλληνορθόδοξον. Ἐπὶ ἑκατὸν σημαιοῦν ἦτο ζήτημα ἐὰν πέντε ἐξ αὐτῶν εἶχον εἰς τὸ ὄψος τῶν κοντῶν τὸν Τίμιον Σταυρόν. Καὶ ἄκουσον λέγουσι πανηγυρικοὺς λόγους ποῦ ἐνθυμίζουσι τὸ Ὀμηρικὸν «ἔπεα πτερόεντα», καὶ δὲν ὑπάρχουν πνευματικὰ ἀναστήματα μετ' Ἑλληνορθόδοξον θάρρος Ἀμβροσίων, νὰ φωνάξουν ὁ Σταυρὸς ὑψηλὰ εἰς τὴν θέσιν του, καὶ εἰς τὸ ὄψος ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὅποιον ἡ εὐσέβεια τῶν αγωνιστῶν τοῦ 1821 τὸν ὤψωσαν. Λέγουσι, ὅτι ἐδόθη διαταγὴ ὅπως ὁ Σταυρὸς ἐπανέλθῃ εἰς τὴν θέσιν του. Πέρυσιν τὸν Ὀκτώβριον μῆνα εἰς ἐφαρμογὴν ἐνὸς ἀντιχριστιανικοῦ νόμου «Περὶ Ἑλληνικῶν Σημαιοῦν», τὰ ἀστυνομικὰ ὄργανα διέτασσον τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, καὶ τὸ μέγα πλῆθος τῶν ὀλιγοπίστων διὰ νὰ μὴ ἔχῃ δοσοληψίας μετ' τὴν σημερινὴν κατάστασιν συνεμορφώθη, τώρα ὅμως ἔπου διὰ τροποποιήσεως δῆθεν τοῦ νόμου ἐπανῆλθεν ὁ Σταυρὸς, διατὶ δὲν ἔλεγον ὅπως τεθῇ ὁ Σταυρὸς εἰς τὴν θέσιν του; Τὸ Ἀντιχριστιανικὸν κέρδος τῶν Μασόνων ἐκείνων ποῦ κατώρθωσαν

μετ' Βασιλικὸν Διάταγμα νὰ καταβιβασθῇ ὁ Τίμιος Σταυρὸς θὰ εἶναι περίπου τὸ ἑξῆς: Ὁ κομμουνισμὸς ἔχει ἐν σατανικὸν σύστημα συκοφαντήσεως διαρκοῦς εἰς τὰ ὅσα τοῦ λαοῦ, ἀνθρώπων καὶ καταστάσεων.

Ἀπὸ τὸ συκοφάντει, συκοφάντει κάτι θὰ μείνῃ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐσκέφθησαν καὶ ἔθεσαν εἰς πρακτικὴν ἐφαρμογὴν τοὺς κοντοὺς τῶν Σημαιοῦν ἀνευ Σταυροῦ, καὶ ὁπότε δοθῇ ἡ διαταγὴ ἐπαναφορὰς τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, λόγῳ ἀντιδράσεως κατ' αὐτοὺς καθυστερημένων στοιχείων, οἱ περισσότεροι θὰ ἀμελήσουν εἰς τὸ θέμα αὐτό. Πράγματι πρὸ ἡμερῶν αἱ ἐφ' δεξ ἐνέγραψαν μετ' τίτλους, ἐπανερχεταὶ ὁ Τίμιος Σταυρὸς, ἀλλ' ἀνθρακες ὁ θησαυρὸς, ὁ τίτλος δὲν ἦτο σύμφωνος μετ' τὸ καίμενον, καὶ ἀφεώρα μόνον τὰς πολεμικὰς Σημαίας, καὶ τὰς Σημαίας τῶν Σχολείων καὶ Συλλόγων ἅτινα λαμβάνουν μέρος εἰς παρελάσεις καὶ οὐχὶ εἰς τὸ σύνολον τῶν Σημαιοῦν. Οἱ πιστοὶ Ἕλληνες πιστεύουσι ὅτι Ὁρθοδοξία καὶ ἡ Ἑλλάς εἶναι στενῶς συνδεδεμένα, καὶ ὅτι ἡ Χριστιανικὴ Ὁρθοδοξία κατὰ τὰ μαῦρα χρόνια τῆς σκλαβίας διεδραμάτισε τὸν πρωτεύοντα ρόλον, καὶ ὅτι ὁ Τίμιος Σταυρὸς εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ κοντοῦ τῶν Ἑλληνικῶν Σημαιοῦν ὀρθῶς ὑπῆρχε καὶ οὐδὲν ἐδικαιολογεῖ τὴν κατάργησίν του, ἡ δὲ γενομένη μερικὴ ἀποκατάστασις τοῦ οὐδένα ἱκανοποιεῖ, εἰ μὴ μόνον διὰ τῆς γενικῆς ἀποκαταστάσεως. Ὅταν ἀπὸ λέοντα ἀφαιρέσῃς τὴν οὐρὰν καὶ τοὺς ὀνυχὰς του καθί-

Εὐεργέται τοῦ Ἱερεῦ ἡμῶν ἀγῶνος.

Οἱ κ. κ. Φώτιος καὶ Κυριακοῦλα Πολυγενίδου, οἵτινες προσέφερον ἐν Θεσσαλονίκῃ τὸ οἰκόπεδον, ἐνθα καὶ πάλιν τῇ οἰκονομικῇ ἀρωγῇ τῶν ἀνηγέρθη ἡ αἰθουσα Διαλέξεων καὶ Κηρυγμάτων. Εἴθε, καὶ ἄλλοι εὐλαβεῖς χριστιανοὶ νὰ μιμηθοῦν τὸ παράδειγμά των.

Οἱ Μοναχοὶ πίπτουν, ἀλλὰ δὲν κύπτουν

Κατὰ τὸ ἔτος 813 ἐβασίλευεν εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν Λέων ὁ Ἀρμένιος ὁ αἰμοβόρος εἰκονομάχος. Ὁ ἀναιδὴς αὐτὸς βασιλεὺς ἐν τῇ δυνάμει τῆς ἐξουσίας του, εὐθὺς μόλις ἀνέρχεται εἰς τὸν θρόνον, ἀρχίζει τὸ κρήμνισμα τῆς ἐκκλησίας, ἀπὸ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν Ἁγίων Εἰκόνων. Ὁ Ὀρθόδοξος λαὸς πικραίνεται. Τὰ πλήθη τῶν Μοναχῶν ἀγανακτοῦν. Ἔτσι, ὅπως ἀναφέρει ἡ ἱστορία, κάποιαν ἑαρινὴν πρωτὰν ἕνας στρατὸς ρασοφόρων Μοναχῶν μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Ἀγιώτατον Θεόδωρον καὶ Καθηγούμενον τῆς Μονῆς τοῦ Στουδίου, διασχίζει τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως καὶ εἰσέρχεται εἰς τὴν πόλιν. Ἄπαντες κρατοῦν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀπὸ μίαν Ἁγίαν Εἰκόνα καὶ φάλλοντες κατανυκτικὰ διέρχονται ἐξωθεν τοῦ Παλατίου. Ἡ ἀνάμνησις τῆς Μοναστικῆς αὐτῆς λιτανείας συγκλονίζει μέχρι σήμερον τὰς πλέον εὐγενεῖς ψυχάς. Ἀλλὰ αἱ γεγεαὶ διαδέχονται ἡ μία τὴν ἄλλην, εἰς τρόπον ὥστε καὶ αἱ πράξεις τῶν πρώτων νὰ ἐπαναλαμβάνωνται ὑπὸ τῶν μεταγενεστέρων. Τοῦτο ἀκριβῶς συνέβη προχθές, τὴν παρελθούσαν Παρασκευὴν εἰς τὴν πόλιν τῆς Κοζάνης. Ἄς ἀκούσωμεν. Εἰς ὅλους εἶναι γνωστὸν ὅτι τὸ Γυναικεῖον Ἡσυχαστήριον «Ἀναλήψεως» Κοζάνης, ἵδρυσεν εἰς τὴν εἰσεδὸν τῆς πόλεως, ἓνα περιλλέστατον φιλανθρωπικὸν ἱδρυμα, τὸ Πτωχοκομεῖον ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «Παναγία ἡ Βοήθεια». Σκοπὸς αὐτοῦ, ἡ δωρεὰν διατροφή πεντήκοντα πτωχῶν τῆς πόλεως, δι' ἐξόδων τοῦ Ἡσυχαστηρίου. Εἰς τὸ ὡς ἄνω ἱδρυμα ὠκοδομήθη καὶ εὐκτήριος οἶκος πρὸς πνευματικὴν παρηγορίαν τῶν μελῶν τοῦ Πτωχοκομείου.

Τοῦτον τὸν εὐκτήριον οἶκον ἡβουλήθη ὁ Μητροπολίτης Κοζάνης ὅπως κρημνίσῃ δώσας ἐνσὺλὴν κατεδαφίσεως. Τί λοιπὸν συνέβη; Αἱ Μονάστρια τοῦ Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου, αἱ ἐγκλεισται αὐταὶ ἀσκήτριαι, βλέπουσαι ἀφ' ἐνὸς τὴν σκληρὰν συμπεριφορὰν τῶν ἀντεπανισταμένων, βλέπουσαι ἀφ' ἑτέρου τὸ αἰ-

σταται ἀνίσχυρος, τοιοῦτοτρόπως καὶ ἡ Γαλανόλευκος ὅταν εἰς τὸ ὕψος τοῦ κοντοῦ της δὲν ἔχῃ τὸν τίμιον Σταυρόν, εἶναι κολοβή, δὲν μεταρσιώνει, δὲν συγκινεῖ, δὲν ἐνθουσιάζει.

Δυστυχῶς οἱ κατὰ τόπους Μητροπολῖται καὶ ὁ Ἀρχιεπίσκοπος πάσης Ἑλλάδος, εἰς τὸ θέμα αὐτὸ ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαιρέσεων ἐδειξαν ἐγκληματικὴν ἀδράνειαν, καὶ δὲν ἠξίωσαν μετὰ θάρρους τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ ἀνικήτου ὅπλου τοῦ Σταυροῦ, ὅποτε θέμα καὶ μελανὸν σημεῖον εἰς ἄρος τῆς Κυβερνήσεως δὲν θὰ ὑπῆρχε. Νὰ ἐπανεῖλθῃ ὁ Τίμιος Σταυρὸς εἰς τὴν θέσιν του, διότι γέγραπται: «Ἐν τούτῳ Νίκη».

Μετ' εὐχῶν

+ Πρωτοερεὺς Μιχαὴλ Σαβδόπουλος
Γαλῆνου 90 ἐν Δράμῃ τῇ 25.2.1971

μα τῆς καρδίας των, δηλαδὴ τὸν ἰδρώτα τῶν κόπων καὶ μόχθων των νὰ διακινδυνεύῃ εἰς ἀφανισμόν, ἀπεφάσισαν νὰ ἀποδείξουν διὰ μίαν ἀκόμη φορὰν, ὅτι τὸ Μοναχικὸν Τάγμα πίπτει, ἀλλὰ δὲν κύπτει. Ἔτσι, τριάκοντα Μονάστρια, τὸ ἥμισυ τοῦ ἀριθμοῦ τῆς Ἀδελφότητος, λαβοῦσαι τὴν εὐχὴν καὶ εὐλογίαν τῆς Πνευματικῆς των Μητρός, ἐξεκίνησαν ἀπὸ τὸ Ἀσκητήριόν των καὶ ἐφθασαν ἐν ἀγγελικῇ σεμνοπρέπειᾳ καὶ σιωπῇ εἰς τὸ Πτωχοκομεῖον διὰ νὰ φάλλουν τοὺς «χαιρετισμούς». Πλέον συγκινητικὴ ὑπῆρξεν ἡ στιγμή καθ' ἣν ἡ ἱερὰ συνοδεία τῶν Μοναζουσῶν, φθάνουσα εἰς τὰ προπύλαια τοῦ Πτωχοκομείου, προπορευομένης τῆς θαυματουργοῦ εἰκόνης τῆς Θεομήτορος, τὴν ὅποιαν ἐκράτει μία Μοναχὴ ὑψηλὰ εἰς τὰς χεῖρας της ἔγινε δεκτὴ ὑπὸ πλήθους εὐλαβῶν γυναικῶν ἀνδρῶν καὶ παιδίων, οἵτινες ἐξερχόμενοι τοῦ ἱδρύματος ὑπεδέχοντο μετὰ θαυμάτων καὶ λυγμῶν καὶ κωδωνοκρουσιῶν τὴν Μοναστικὴν συνοδείαν. Ἐν συνεχείᾳ αἱ Μονάστρια, συνοδευόμεναι ὑπὸ τῶν εὐλαβεστάτων ἱερέων τοῦ Πτωχοκομείου, Πατρός Γεωργίου Γκιούρα καὶ Κωνσταντίνου Γκατζιούρα, εἰσῆλθον εἰς τὸν εὐκτήριον οἶκον, ὅπου ἐν μέσῳ οὐρανίου καὶ ἀγγελικῆς κατανύξεως ἀνέπεμφαν πρὸς τὴν Θεομήτορα, τὴν μόνην ἄγκυραν τῶν ἀγωνιζομένων ὑπὲρ πίστεως καὶ ἀρετῆς, τὸν Ἀκάθιστον Ὕμνον «Τεῖχος εἰ τῶν Παρθένων Θεοτόκε Παρθένη». Τοιοῦτοτρόπως οἱ ἀθλοφόροι καὶ οὐρανοπολῖται Μοναχοί, ἀπέδειξαν, ὅχι μόνον, ὅτι αὐτοὶ ἀποτελοῦν τὸ τάγμα τοῦ θανάτου, ὑπὲρ τῆς πίστεώς των, ὅχι μόνον ἴστανται πρόμαχοι τῆς ἱερᾶς Μοναχικῆς παρακαταθήκης των ἀλλὰ ἀνὰ πάσαν στιγμὴν κακῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀνεμοθέλλης, εἶναι ἔτοιμοι νὰ θυσιάσουν καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν ζωὴν των. Ἰδοὺ λοιπὸν ὁ λόγος ἕνεκα τοῦ ὁποίου αἱ μοναχαὶ τοῦ Ἱεροῦ Γυναικεῖου Ἡσυχαστηρίου Ἀναλήψεως Κοζάνης, μιμούμεναι τοὺς ἀδελφούς των Στουδίτας, ἀπέδειξαν τρανότατα ὅτι καὶ αὐταὶ ὑπὲρ τῆς πίστεώς των, πίπτουν, ἀλλ' οὐδέποτε κύπτουν.

**Ἱερὸν Γυναικεῖον Ἡσυχαστήριον
Ἀναλήψεως Κοζάνης**

Νὰ παύσῃ ἡ δίωξις τῶν Παλαιοημερολογιτῶν

Εἰς τὰ ἐντυπα τὰ ὁποῖα διένεμεν εἰς τοὺς Ἑλληνας ἡ Στατιστικὴ Υπηρεσία, διὰ τὴν ἀπογραφὴν πλῆθους ποὺ διενεργεῖται τὴν προσεχῇ Κυριακὴν καὶ εἰς τὴν στήλην τὴν σχετικὴν μὲ τὸ θρήσκευμα ἡ τὸ δόγμα ποὺ ἀνήκει ἕκαστος Ἑλληγ, ἀναφέρεται ἀκόμη καὶ ἡ κακόδοξος αἵρεσις τῶν Μαρτύρων τοῦ Ἰεχωβά, ποὺ πρόκειται μᾶλλον περὶ παραλλαγῆς τῆς ἰουδαϊκῆς

Ἀπάντησις εἰς τὸν κ. Ἀλ. Καλόμοιρον

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀλλὰ πάντα ταῦτα οὐδαμῶς ἐδημιούργησαν εἰς ἐμέ ἀμφιβολίαν περὶ τῆς πραγματικῆς ιδιότητος τοῦ κ. Καλόμοιρου. Ὡς προεῖπον, εἶχον ἀκούσει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἦτο ἤδη Παλαισημερολογίτης. Ἐγνώριζον ὅμως ὅτι πᾶν ἄλλο ἢ πίστις εἰς τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον ἦτο δυνατόν νὰ εἶχεν ἐδηγήσει αὐτὸν ἐκεῖ. Προφανῶς ἡ λύσις αὕτη (τῆς προσχωρήσεως εἰς τοὺς Παλαισημερολογίτας) ἦτο δι' αὐτὸν λύσις ἀνάγκης. Ἀνάγκη καὶ ὅχι ἰδεολογία (καθ' ἃ τοῦλάχιστον ἐπίστευον ἐγὼ περὶ αὐτοῦ) εἶχε μεταβάλλει τὸν κ. Καλόμοιρον εἰς Παλαισημερολογίτην. Δὲν ἐπίστευεν εἰς τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον, ὡς οἱ ἄλλοι Παλαισημερολογίται. Ἀπεχθανόμενος ὅμως τὸν ἐπάρατον Οἰκουμηνισμὸν καὶ φρονῶν ὅτι οἱ Νεσημερολογίται, κοινωνοῦντες μετὰ τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου, ἐπείσαν

θρησκείας, ὡς ἐπίσημον χριστιανικὸν δόγμα. Καὶ ἐνθ' διὰ τοῦ Τύπου, καθημερινοῦ καὶ περιοδικοῦ, διενεργεῖται προσηλυτισμὸς ὑπὲρ ὀρισμένων δογμάτων, διὰ πληρωμένων, ὡς διαφημίσεων, προπαγανδιστικῶν καϊμένων, χωρὶς οὐδόλως νὰ ἐνοχλῇται ὁ Νόμος καὶ νὰ παραβιάζεται τὸ Σύνταγμα, παραδόξως σκληρὰ μέτρα διώξεως λαμβάνονται κατὰ τῶν λεγομένων Παλαισημερολογιτῶν, οἱ ὅποιοι εἶναι ὑποδειγματικοὶ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ καὶ ἄριστοι Ἕλληνες. Διατί αὐτὸ τὸ κυνήγητό καὶ ἀπὸ ποῦ ἐκπορεύεται; Ποῖοι τὸ παρακινοῦν, παραβιάζοντες καταφῶρις τὰς περὶ ἐλευθερίας θρησκευτικῆς συνειδήσεως ἀρχὰς τοῦ Συντάγματος, ἐνθ' οὐδόλως συγκινοῦνται ἀπὸ τόν, διὰ χρημάτων, διενεργούμενον προσηλυτισμὸν εἰς ἄλλα δόγματα καὶ εἰς ἄλλους τῆς ἐπιστήμης καὶ κρατούσης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος; Εἶναι πολὺ περίεργα καὶ ὑποπτα ὅλα αὐτά. Ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ σταματήσῃ ἡ διώξις κατὰ τῶν Παλαισημερολογιτῶν, διότι καὶ παράνομος εἶναι καὶ ζημιάν προκαλεῖ ἐθνικὴν καὶ θρησκευτικὴν.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΒΟΡΡΑΣ 11.3.71

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώνουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας τῶν.

εἰς θάλασσαν αἰρέσεως, ἦτο ἠναγκασμένος νὰ ἀναζητήσῃ στέγην εἰς τοὺς Παλαισημερολογίτας, μὴ ἔχων ἄλλην διέξοδον καὶ ἄλλο καταφύγιον. Τούτων ὅμως οὕτως ἐχόντων ἦτο φυσικώτατον νὰ μὴ βλέπῃ ἑαυτὸν ταυτίζομενον ἐν παντί πρός τοὺς λοιπὸς Παλαισημερολογίτας, ἀλλὰ νὰ αἰσθάνεται ποῖαν τινὰ διαφορὰν πρὸς αὐτούς. Ἦτο φυσικώτατον νὰ θεωρῇ ἑαυτὸν οἷον εἰς ὡς ξένον σῶμα ἐν μέσῳ τῶν Παλαισημερολογιτῶν. Πιθανῶς, ἄλλωστε, καὶ ἐκεῖνοι οὕτω θὰ ἐβλεπον αὐτόν, ἐφ' ὅσον ἐγνώριζον ὅτι οὐχὶ διὰ τὸ Ἡμερολόγιον, ἀλλὰ διὰ τὸν Ἀθηναγόραν προσεχώρησεν εἰς αὐτούς. Τί τὸ παράδοξον λοιπόν, ἂν, γράφων οὕτως πρὸς τοὺς Παλαισημερολογίτας καὶ μάλιστα ἐκφράζων σοβαρὰς διαφωνίας πρὸς αὐτούς, διεχώριζεν ἑαυτόν; Αὐτὸ μοὶ ἐφάνη ὅλως φυσικὸν καὶ ὅλως εὐεχέγητον ψυχολογικῶς, ὥστε οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον εἰλικρίνη ὑπὸ τῶν φράσεων αὐτῶν (δι' ὧν διεχώριζεν ἑαυτὸν ἰδιαιτέρως ἡ προσοχή μου. Ἀλλὰ πλὴν τοῦ ἂν ὁ κ. Καλόμοιρος διεχώριζε μετὰ ἑαυτοῦ καὶ τῶν Παλαισημερολογιτῶν, μήπως ἐταύτιζεν ἑαυτὸν πρὸς τοὺς Νεσημερολογίτας; Ὁχι! Ὁ διαχωρισμὸς ὑπῆρχεν ἐν τῇ ἐπιστολῇ καὶ ἐναντι τῶν Νεσημερολογιτῶν! Ἰδοὺ φράσεις τινές: α) «... Μόνον ἔτσι ἐξ ἄλλου θὰ μπορούσαν μία ἡμέρα νὰ τοὺς φέρουν (τοὺς Νεσημερολογίτας) στὸ σωστὸ δρόμο». β) «Ἐάν οἱ Νεσημερολογίτες καὶ ὅσοι κοινωνοῦσαν μαζί τους ἦσαν σχισματικοί...». γ) «Οἱ Νεσημερολογίτες φυσικὰ θὰ ποῦν ὅτι σχισματικοὶ εἴσατε σεῖς. Καὶ ἐκ πρώτης ἔφωτος ἔχουν ὅλα τὰ δίκαια νὰ τὸ ποῦν... Ὅμως πῶς μποροῦν καὶ αὐτοὶ νὰ στηρίξουν τὸν ἰσχυρισμὸν τους...» Ἐσεῖς κάνατε τὴν καινοτομία ἢ ἐκεῖνοι;» κλπ. Οὐδαμοῦ ταύτισις πρὸς τοὺς Νεσημερολογίτας. Πανταχοῦ διαχωρισμὸς μετὰ αὐτῶν καὶ τοῦ κ. Καλόμοιρου! Δὲν ἦτο λοιπόν δυνατόν νὰ συμπεράνω ἐκ τῶν προηγουμένως μνημονευθεισῶν φράσεων τοῦ κ. Καλόμοιρου ὅτι οὗτος δὲν ἦτο Παλαισημερολογίτης, ἀφοῦ παρόμοιαι φράσεις (διαχωριστικαί) ὑπῆρχον καὶ διὰ τοὺς Νεσημερολογίτας! Πῶς ἄλλωστε νὰ διερωτηθῶ κἂν μήπως ὁ κ. Καλόμοιρος δὲν ἦτο Παλαισημερολογίτης, ἀφοῦ ἐβλεπον ὅτι ἡ ἐπιστολὴ ἐστάλη ἵνα ἐκφράσῃ διαμαρτυρίαν, διότι ὁ κ. Καλόμοιρος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ εἶχον «ΚΑΤΑΣΚΑΝΔΑΛΙΣΘΗ» ἐξ ὅσων ἡ ἡγεσία τῶν Παλαισημερολογιτῶν εἶχεν εἶπει εἰς ἕνα ἐξ αὐτῶν;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ: εἰς τὸ ἑπόμενον

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ

Τὴν 5 Ἀπριλίου Κυριακὴν τοῦ Πάσχα ἑορτὴν τῆς Ἀναστάσεως, τοῦ Κυρίου πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοὶ 1) Κερατέας, 2) Ἑρακλείου Νεμέας καὶ 3) Ἑρακλείου Κρήτης.

Τὴν 10 Ἀπριλίου, ἑορτὴν τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, πανηγυρίζουν 1) ὁ Ἱ. Ν. Παιραιῶς 2) Ἱ. Μονὴ Ρυζομύλου Βελεστίου 3) Ἱ. Ν. Μηχανιώνας Θεσσαλονίκης.

Τὴν 23 Ἀπριλίου ἡμέραν Πέμπτην ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Μεγ. Γεωργίου πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοὶ 1) τὰ παρεκκλήσια Ζωοδόχου Πηγῆς καὶ Εὐαγγελιστρίας Καραβῶ 2) Περάματος 3) Ν. Κηφισῆς 4) Λιουσίων 5) Ἀγ. Κωνσταντίνου Φαρσάλων 6) Θεσσαλονίκης 7) Μεσημερίου, 8) Σέδες, 9) Καρύστου, 10) Πύργου, Σάμου, 11) Μελισσοχωρίου Θηῶν.

Τὴν 25 Ἀπριλίου ἡμέραν Σάββατον ἑορτὴν τοῦ Ἀγ. Ἀποστ. Μάρκου πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Μοναὶ 1) Κορωπίου καὶ 2) Χίου.

Ὁ Ἀρχιμνδρίτης πατήρ Κυπριανός

Ὁ πατήρ Κυπριανός, κληρικός με ποικίλην εἰς διαφόρους τομεῖς δράσιν. Ἡγούμενος τῆς παρὰ τὴν Ψυλὴν Ἀττικῆς Ἱερᾶς Μονῆς τοῦ Ἀγίου Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης, πρὸ οἵλης πρὸ διετίας εἰς τὴν ἡμετέραν Ἐκκλησίαν οικειοθελῶς, ἀφοῦ πρῶτον διέκοψε πᾶσαν σχέσιν καὶ ἀναφορὰν αὐτοῦ πρὸς τὴν Κρατοῦσαν Ἐκκλησίαν, εἰς τὴν ὁποῖαν ἀνῆκε πρῶτον, διὰ λόγους θρησκευτικῆς, συνειδήσεως, ὑποβαλὼν καὶ σχετικὴν πρὸς αὐτὴν ἐγγράφον δηλώσιν, κατὰ τὸν ΙΕ' κανὼν τῆς ΑΒ' Συνόδου. Περὶ ταῦτα ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος καθήρεσεν αὐτὸν ἐρήμην, διὰ νὰ ἀναστείλῃ ἴσως, τὸ ρεῦμα τῆς πρὸς ἡμᾶς διαρροῆς καὶ ἄλλων ὁμοίων του κληρικῶν. Εἰς τὸ σημεῖον ὅμως αὐτὸ λήγει ἡ δικαιοδοσία τῆς. Τὰ πέραν αὐτοῦ ἐνεργούμενα, εἶναι πράξεις ἀντικανονικαί, ἀντισυνταγματικαί καὶ τυραννικαί. Πρέπει ὅμως νὰ γνωρίζῃ ὁ Ἅγιος Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος καὶ ὅλοι οἱ ὁμόφρονες αὐτοῦ, ὅτι με τοὺς τρόπους τῶν προκαλοῦν καὶ παροργίζουν ἕνα ὁλόκληρον λαόν, ὅστις θεωρεῖ τοὺς τοιοῦτους κληρικούς του ὁμολογητάς τῆς ὀρθοδόξου πίστεως, ὡς ὄντας, «σάρκας ἐκ τῆς σαρκὸς του, καὶ ὁσὰ ἐκ τῶν ὁστέων του». Ἐπομένως δὲν θὰ ἀφήσῃ αὐτοὺς ἀνυπερασπίστους εἰς τὴν διάθεσιν τῶν κοινῶν ἀσπόνδων ἐχθρῶν. Ἀς τὸ ἔχουν ὑπ' ὄψιν τῶν τοῦτο οἱ ἀρμόδιοι, διότι ἡ διὰ φράγματος ἀνάσχεσις τῆς ροῆς τοῦ ὕδατος, δημιουργεῖ τεραστίαν ὀπισθεν αὐτοῦ δύναμιν, ἥτις πολλάκις συμπαρασύρει μετὰ τοῦ φράγματος καὶ τὰ πάντα. Ἡ ὑπομονὴ ἔχει ὅρια...

Διεκκλησιαστικὴ διάσκεψις εἰς Τόκιο

Διεκκλησιαστικὴ Διάσκεψις συνήλθεν εἰς Τόκιο (Ἰαπωνίας) ἐξετάσασα προβλήματα «Θρησκείας καὶ Εἰρήνης». Τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς μετέσχον Χριστιανοὶ ἐκπρόσωποι, Καθολικοὶ (Παπικοὶ) Ὀρθόδοξοι καὶ Διαμαρτυρούμενοι. Παρηκολούθησαν δὲ αὐτὴν καὶ Μουσουλμάνοι, Ἰνδουίσταί, Βουδδισταί, Ἰσραηλίται καὶ ἄλλοι. («Καθολικὴ» 2.3.71). Τὰ ἀνωτέρω εἶναι ὀρεκτὰ διαφωτιστικὰ περὶ τῶν σκοπῶν, τοὺς ὁποίους ἐπιδιώκουν οἱ τὰς διασκέψεις καὶ τὰς «συμ-προσευχὰς» συγκροτοῦντες. 1) Ἡ διὰθρῶσις τῶν συνειδήσεων τῶν ὀρθοδόξων, παραδειγματιζομένων ἐκ τοῦ παραδείγματος τῶν Πατριαρχῶν καὶ λοιπῶν Ἀρχιερέων, διὰ τὴν ὁδοσκήν «τῆς ἐνώσεως» τῶν Χριστιανῶν ὡς πρῶτου σταθμοῦ. Καὶ μετὰ ταῦτα ἡ «ἐνωσις» ὅλων τῶν θρησκειῶν εἰς μίαν «Πανθρησκείαν» ἢ ὁποῖα δὲν θὰ εἶναι δεδαίως τοῦ Ἑσταυρωμένου Ἰησοῦ, ἀλλὰ τοῦ Μᾶ Αᾶ Τᾶ Σᾶ, «Ἐκκλησία πονήρευομένων» κατὰ τὸν Προφητὰνὰκτα. Ἐκ τούτων ἐξάγεται τὸ θέβαιον πλέον συμπέρασμα ὅτι, οἱ πρωτοστατοῦντες εἰς τὰς τοιαύτας ἐνωτικὰς προσπάθειας, ὑπὸ τὴν δορὰν τῶν προβάτων, εἶναι λύκοι ἄρπαγες, τὴν φθορὰν τῶν προβάτων τοῦ Χριστοῦ κατεργαζόμενοι. Ἀποδεικνύεται προσέτι, ὅτι ὁ ἐπάρατος Μασσωνισμὸς εἰσέδυσσε εἰς τὴν Ὀρθόδοξον τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ἀπὸ πολλοῦ, καὶ διὰ τῶν ἐν αὐτῷ ὀργάνων του, τὰ ὁποῖα προωθεῖ εἰς τὰς ὑψίστας ἡγετικὰς θέσεις, θέτει εἰς ἐφαρμογὴν τὰς μεθόδους του πρὸς ἀποπλάνησιν «τοῦ Μικροῦ Ποιμνίου» τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Ἡ κατάστασις, ἀπὸ ἀνθρωπίνης πλευρᾶς ἐξεταζομένη, εἶναι κρίσιμη, ὄχι τόσο διὰ τὰς ἐκ τῶν ἐκτὸς καὶ ἐντὸς τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐχθρῶν τῆς, ἀλλὰ διὰ τὴν ἄγνοιαν τῶν πλείστων Ὀρθοδόξων, τῶν ὁποίων τὰς ἀκοάς κινήθουν» αἱ περὶ δῆθεν «Ἐνσεις» διακηρύξεις. Διὰ τοῦτο «εἶναι ἐπιτακτικὴ ἀνάγκη ἡ διαφώτισις τῶν ἀπλῶν ἀδελφῶν ἡμῶν διὰ παντὸς τρόπου, περὶ τοῦ ὑφισταμένου κινδύνου τῆς ἀποπλάνησός των.

Προωθείται ἐσπόμενως «ἡ ἐνωσις»

Εἰς τὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Παπικὸν Ναόν «τοῦ Σαῖν Μάρκ τῶν Φερ» ἐγένετο «ἡ καθιερωμένη συμπροσευχὴ» μετ' ἰδιαίτερας ἐπισημότητος. Ὑπολογίζεται, ὅτι ἦσαν 2000 οἱ προσελθόντες. Ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν ὁ Πατριάρχης Ἀλεξανδρείας Νικόλαος καὶ ὁ Καρδινάλιος καὶ Πατριάρχης τῶν Κοπτοκαθολικῶν Στέφανος ὁ Α'. Παρόντες οἱ Γενικοὶ Πρόξενοι Ἑλλάδος καὶ Κύπρου. Μετὰ τὸ πέρας «τῆς συμπροσευχῆς» ὁ Πατριάρχης (Νικόλαος) ἠλόγησε τοὺς «συμπροσευχθέντας».